

Lezecký kroužek Prachov

(založen roku 1907)

Husova 59

506 01 Jičín

tel./fax: +420 493 535 985

e-mail: jiri.vsetecka@lkp.cz

www.lkp.cz

IČO: 64816231

č.ú.: ČSOB Jičín 124106835/0300

SLOŽENÍ VÝBORU LKP V ROCE 2005

předseda
místopředseda
hospodář
metodik
mládež
správce stěny
správce chaty

Jiří VŠETEČKA
Martin PROCHÁZKA
Rudolf KLÍMA
Jiří KAIZLER
Jan MAŤÁTKO
Bohumil PLESKAČ
Martin PYCIAK

Jak se letos závodilo.

Hurá, poslední závod letošního poháru SALTIC ČPM 2005 je za námi. Konečně víkendy bez nervů, neboť nejvíc trpí na závodech rodič a řidič. Na tyto dvě pozice jsem se kvalifikoval. Zase o kousek dál před infarktem nebo mrtvicí. Mám šanci, že umřu o rok starší. Tak vypadá závěr každé sezóny a tahle není výjimkou. Ale od začátku.

První závod se konal v Třebíči 12.3. a navíc byl kvalifikační pro adepty do reprezentace. Napětí, které tohle divadlo provází a zákulisní reje jsou srovnatelné se sportem vrcholovým a zcela odpovídají českému naturelu. Jenže přišla okluzní fronta a věděli o ní všichni mimo silničářů. Stála D1 a na dalších silnicích byla situace podobná. Rádio a televize svorně radí nevyjíždět. Situaci bedlivě sleduji a vymýšlím možné trasy a postupy, když volá Michal (v pátek večer) že už je na cestě, za dvě hodiny ujel celých 60 km a teď již hodinu stojí někde na silnici. Vzájemně se povzbuzujeme, že smrt umrznutím nebolí a zda má dost řízků. Jenom těch holčiček mi je líto, ale chce vytrvat. Coby znalec trasy na Českomoravskou vrchovinu jsem místo prvního zádrhelu na jeho cestě určil někde u Čáslavi. Nutno konstatovat, že to horší má ještě před sebou. Dohadujeme další relaci, ale situace se nemění a nakonec Míša hlásí čelem vzad a vrací se domů. Představa, že ráno bude na našich silnicích lépe, by mohla napadnout jenom duševně chorého člověka a tak celou akci ruším. Všechna příprava je k ničemu a nutno konstatovat, že namazané chleby na cestu dojíždám ještě v úterý.

Druhý závod v pořadí je téměř na domácí půdě 2.4. v Hořicích. Počasí je jarní a slunce svítí, obloha je modrá, protože my budeme celý den zavřeni v tělocvičně. Zítra již takhle pěkně zaručeně nebude. Sportovců je celá řada a i my jsme připraveni. A bojujeme ze všech sil. Cesty se mi zdají těžké, záludné a dlouhé a tak se ujímám role dokumentaristy a pozorovatele a napětí roste. Kontrolovat se musí vše a zejména dosažené umístění. Nutno podotknout, že ne všichni zde předvedli vše co umí, ale psychika - to jsou dvě třetiny výsledku.

Závody ve Svitavách byly 14.5. a tradičně patří k tomu nejlepšímu v Českém poháru. Navíc letos probíhají jako mistrovství republiky. Kdo tuhle halu navštívil, tak ví, o čem je řeč. Stěna je asi nejvyšší v ČR a je tvořena sérií na sebe navazujících převisů. Ani jeden krok zadarmo a stavěč si dal záležet. Radost se dívat. A venku je zase nádherný den.

Čtvrtý závod je 10.9. v Chocni. Tady nám to vždycky svědčilo. Stěna je hodně podobná přírodnímu lezení a charakter cest odpovídá tomu, co umíme. A tak se dařilo nejenom stálícím naší oddílové reprezentace - Vítkovi a Anetě, ale na třetí místo dosáhla Anička a největším překvapením pro všechny zúčastněné byl finálový výkon Matouše, který na těžké a dlouhé vytrvalostní cestě nestačil až na její závěr ve stropě. Jenom cesta domů je malinko komplikovanější a delší protože Míšovo auto odmítá spolupráci. Nakonec dorážíme všichni ve zdraví domů a Míša si pro svého oře někdy dojede. Den byl opět jako vymalovaný.

Poslední závod probíhá 24.9. v Bystřici nad Pernštejnem. Účast odpovídá pořadí závodu a tak přijíždí jen ti, kterým o něco jde. Stěna je trochu zvláštní, ale vůbec není malá a kolmá. Cesty jsou tradičně vedeny těmi nejméně příznivými profily a moc nám nesedí. Bojujeme do posledního dechu. Za zmínku stojí snad jen tři věci. Žalostná úroveň místních jističů. Boban jeden metr nad cvaklou pátou expreskou končí metr nad zemí. Tlama sedm metrů. Nějaký fanoušek či fanyňka mi obešel auto s klíčky a tu třetí ... jsem zapomněl.

Výsledky:

jméno	kategorie	Hořice 2.4.	Svitavy 14.5.	Choceň 10.9.	Bystřice 24.9.	konečné pořadí
Michaela Hoďáková	A	4.	4.	5.	5.	5.
Anna Obročníková	A	5.			8.	13.
Kristýna Obročníková	A				13.	19.
Lucie Kosinová	B	4.	5.		4.	6.
Veronika Pražáková	B	8.	6.	8.	5.	7.
Aneta Hymlová	C	3.	2.	2.	2.	2.
Anna Pleskačová	C	7.	6.	3.	8.	6.
Patrik Janeček	A		12.	8.	7.	10.
Bohumil Pleskač	B	10.	13.	11.	10.	11.
Vítek Lachman	C	3.	4.	3.	4.	4.
Matouš Pokorný	C	9.	11.	6.	7.	9.

Na závěr se patří poděkovat všem závodníkům za výkony a vzornou reprezentaci oddílu. Ač se to nezdá, tak obtížnost závodních cest začíná kolem 6b francouzské stupnice a finále ve Svitavách bylo 8b. Žádná procházka to tedy rozhodně není a bez poctivé přípravy to nejde. Do dalších závodů a klání mi nezbývá než všem popřát hodně úspěchů a vytrvalosti.

Dalším neméně krásným kolotočem závodů byl LANEX CUP , kterého se zúčastnili mnozí. Tady se patří poděkovat rodině Obročníkových, která zajišťuje účast na těchto závodech. Jejich „autobus“ by asi skolil všechny příslušníky policie. A protože já se těchto závodů neúčastním, tak jenom SKVĚLÉ výsledky všech.

jméno	kategorie	Hejnice 12.2.	Újezd 12.4.	Trutnov 26.11.	Jičín 4.12.	Nový Bor 10.12.	konečné pořadí
Obročníková Kristýna	A	1.	3.	2.	3.	3.	1.
Morávková Jana	A		3.	1.			6.
Kosinová Petra	A	5.			8.		8.
Nováková Kateřina (LSD)	A		8.		9.		10.
Hoďáková Michaela	B	2.	1.	2.	1.	1.	1.
Obročníková Anna	B	1.	3.	1.	2.	2.	2.
Pivoňková Daniela	B	4.	2.	5.	4.	6.	3.
Šancová Karolína	B	7.	11.	10.	9.	7.	9.
Knapová Tereza	B		12.	7.			12.
Pražáková Veronika	C	2.	2.	1.	1.	1.	1.
Kosinová Lucie	C	3.	1.	2.		4.	2.
Rybářová Kristýna	C		5.		4.	6.	6.
Švecová Veronika (LSD)	C		21.				23.
Janeček Patrik	A	4.	4.	2.	8.	3.	3.
Rezek Jan (LSD)	A		7.				13.
Svášek Matyáš	A				11.		15.
Novák Michal (LSD)	C		12.		15.		23.
Chrpa Adam	D				5.		15.
Knap Jakub	D				12.		31.
Jedlička Radek	D				14.		37.
Pokorný Matouš	D				15.		41.

Sportem je člověk živ. Boban

Velenické lezení 2005

Velenické sportovní lezení má za sebou již čtvrtý rok své historie, který byl, co se týče počtu závodů, rekordní (17 závodů - součtem) S výčetem úspěchů bych začal v proslulé italské Raveně, kam vyrazily Michaela Hoďáková a Veronika Pražáková. Jednalo se o neoficiální ME, kde první jmenovaná dosáhla vynikajícího úspěchu. Závody trvaly tři dny a každý den se lezlo tak trochu jinak. Páteční bouldering (lezení bez lana do malé výšky, kde dopadová plocha je zajištěna matracemi) se Míše opravdu vydařil a dolezla pro krásné druhé místo. Druhý den se závodilo v lezení na obtížnost (kdo vyleze nejvýš, ten vyhrál). I tentokrát to vyšlo a bylo z toho stejné umístění jako předchozího dne. Neděle se nesla v duchu rychlosti (kdo vyleze nejrychleji, ten vyhraje). Bohužel, i když Míša rychlost umí, tak nervozita zapracovala na plné obrátky a bylo z toho „pouze“ čtvrté místo. Odpoledne při rozdělování medailí za celkové pořadí na Míšu zbyla neoblíbená bramborová.

Ještě dvakrát jsme opustili Českou republiku. Začátkem června to bylo do alpského městečka Imstu. Jednalo se o dvoudenní závody na obtížnost a rychlost. Na krásné stěně se v obtížnosti nejlépe zadařilo Míše (9) a Luce (10). Na nedělní rychlost se dobře vyspala Míša a potvrdila, že tuto disciplínu ovládá a doběhla si pro stříbrnou příčku.

V polovině srpna jsme vyrazili na jihovýchod do krasové oblasti Aggtelek v Maďarsku. Tyto závody mají tu zvláštnost, že se leze venku na vápencových skalách. Pro Lucku to byla premiéra, ve které obstála na výbornou a dolezla si pro krásné druhé místo. Míša zúročila své zkušenosti z vápencových převisů a skončila na stejném postu jako Lucka.

Na domácí scéně bojovala lezecká mládež opravdu statečně. Na mistrovství České republiky se Lucka umístila na pátém a Verča na šestém místě. Míša trochu smůlovatě čtvrtá. V seriálu závodů Českého poháru se díky silné konkurenci letos moc nedařilo. Lucka (6), Verča (7), Míša (5), Patrik (10). Zato v „druholigovém“ Lanex Cupu jsme letos byli opravdu úspěšní. Veronika a Míša po skvělých výkonech z posledních tří závodů dokázaly tento seriál vyhrát. Lucka v posledním závodě nešťastně spadla hned na začátku finálové cesty, ale přesto v celkovém pořadí obsadila druhé místo za Verčou. Díky zlepšení ke konci roku dokázal Patrik vybojovat v posledním závodě třetí místo a díky tomu v celkovém pořadí skončil bronzový.

Na poslední letošní závod, který se konal v Újezdě nad Černými Lesy, odjela kompletní sestava. Ani na tomto podniku se mladí lezci neztratili. Míša potvrdila, že ji konec sezóny zastihl ve výborné formě a domů si přivezla zlato. Veronika se musela spokojit s druhou příčkou před svojí kolegyní Luckou. Mezi mladšími závodníky zabojoval Patrik, kterému patří stříbro a Pét'a, která si dolezla pro bronzovou medaili. Terežka se jen o kousek neprobojovala do finále a skončila první pod čarou postupu na 9. místě. Náš nejmladší závodník Matyáš Svášek, který teprve sbírá zkušenosti, vybojoval své první vítězství.

Za zmínku stojí také akce, které se zúčastnila Míša s mojí maličkostí. Jednalo se o zajímavý závod dvojic v podhůří Krkonoš. Soutěžilo se v těchto disciplínách: orientační jízda na kole, orientační běh, vodní slalom, lanové dráhy a lezení na skalách. Za špatných přírodních podmínek jsme, po zhruba osmi hodinách, dorazili do cíle na druhém místě, což považuji za úspěch, když vezmu v úvahu, že třeba v lodi jsme seděli oba dva poprvé a řeka po vytrvalém nočním dešti opravdu tekla. Všem mohu tento závod jenom doporučit.

K tomuto povídání přikládám tabulku se všemi výsledky.

místo:	datum:	Lucka	Verča	Míša	Terka	Patrik	Pěť'a	Mates
Hejnice	12.2.	3	2	2	-	4	5	-
Hořice	2.4.	4	8	4	-	-	-	-
Újezd	12.4.	1	2	1	11	4	-	-
Nový Bor	7.5.	1	2	2	-	-	-	-
Svitavy MČR	14.5.	5	6	4	-	-	-	-
Imst	4.-5.6.	10 - 5	21 - 12	9 - 2	-	-	-	-
Dl. Mosty	18.6.	2	3	2	-	-	-	-
Ravenna	24.-26.6.	-	7-13-13	2 - 2 - 4	-	-	-	-
Aggtelek	20.8.	2	-	2	-	-	-	-
Choceň	10.9.	-	8	5	-	8	-	-
Survival	17.9.	-	-	2	-	-	-	-
Bystřice n. P.	24.9.	4	5	5	-	7	-	-
Svitavy	17.11.	2	3	3	-	-	-	-
Trutnov	26.11.	2	1	2	7	2	-	-
Jičín	4.12.	-	1	1	-	8	8	12
Nový Bor	10.12.	4	1	1	-	3	-	-
Újezd	13.12.	1	2	1	9	2	3	1

Celkové pořadí:

	Lucka	Verča	Míša	Terka	Patrik	Pěť'a	Mates
Lanex Cup:	2	1	1	12	3	8	15
Český pohár:	6	7	5		10		
Český pohár rychlost	1	2	2				

Michal

Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání (4. pokračování - cestou od Hlásky do Ztracenek)

Na konci minulého vyprávění jsem slíbil další osudy rozdělaného prvovýstupu na jihovýchodní pilíř Hlásky. Inu, s radostí mohu podat zprávu, že cesta se zdařila („Filadelfia-experiment“-VII), má celkem čtyři kruhy a je to prostě klasika. Nakonec již několik prachovských lezců, včetně jedné lezkyně (míněna Komáříce), novou cestu bez větších problémů zopakovali.

Hláska samotná je mohutná krásná věž s řadou těžkých spárových i stěnových cest od Mocka i později od Máry a naposledy od Járy Tišera. Ve východní stěně jsou dvě dlouhé spáry od Vládi Krupičky, z nichž ta levá kdysi patřila k mým oblíbeným. Určitě se do ní ještě alespoň jednou vrátím, dokud zbude trocha sil a morálu.

Ještě než dorazíme přes kopeček do Ztracených a Rozmanitých věží, uděláme si malou návratku zpět k Velbloudovi. Přes cestu se zde tyčí nově registrovaná věž Velbloudice, kde předloni vznikla řada kratších, ale výživných cest. Věž samotnou nevymyslel nikdo jiný než Zdenda Kořas. Na prvovýstupy, které byly v mých současných možnostech, jsem si hrdinsky troufl (za občasnou spolupráce Dlabíka a Davida Kučery) sám a do těžkého terénu jsem vyhnal tradiční umělou pomůcku - Pavla Nováka. Tím je myšlena především východní stěna („Zacouvejte si nad montážní jámu“-VIIIb). Z jejího středu ve výšce asi 3-4 metry na zemi vybíhá nápadná šikmá lišta doleva do již členitější stěny. Bylo jasné, že největší problém bude dostat se k začátku téhle lišty, která se už pak jistě nějak dá udržet. Zvažovalo se probojovat k ní takřka hladkou stěnou zprava i přímo. Nakonec jsme dali kruh vlevo nad malý schůdek a k začátku lišty to byly asi dva kroky traverzem doprava. Ty však byly pěkně výživný a Pavel je nakonec zvládl až po opakované řadě krátkých skoků do kruhu (a jak bývá v posledních letech jeho zvykem za hlasitého vzteklého klení). Já - maje o těch 15 cm méně - jsem nakonec musel být popotažen, ale zase jsem proto mohl zůstat úplně v klidu a nemusel jsem ani trochu nadávat. Vyšší věk má přece jen nějaké výhody, hodně málo věcí už dokáže člověka upřímně vyprudit. A to, že nějaký těžký krok už prostě nedokážu, velmi snadno psychicky zvládám, i když bohužel především za situací, kdy lano vede vzhůru...

Pěšinkou za Hakenovou věží se vracíme směrem do skal. Do severní stěny Hakenovky jsme s Davidem osadili v samém závěru loňské sezóny kruh, aby byla perspektiva do nového roku, tak máme alespoň rozdělanou práci. Bude to sice jen takový kratší štěk, ale hezky vzdušný. Sestupujeme okolo Mechové věže a stojíme u masivu Skautů. Jsou to hezké věže s několika pěknými cestami. Kdo má rád těžké technické lezení, tomu vřele doporučuji Mockovu „Západní hranu“ na Velkého Skauta z roku 1967 - tedy z období, kdy Pěťa na Prachově teprve začínal. V 70.letech jsem s Dankou Havlíkovou dělal jeden z prvních přelezů a nemaje právě ideální obuv jsem se dost vyklepal strachy. Ta cesta není rozhodně zadarmo, ale je slušně zajištěná dvěma kruhy a je škoda, že se málo leze.

Na Malého Skauta mám jednu poněkud málo příjemnou vzpomínku. O východní Štěrbovu hranu z roku 1962 zvanou „Májová“ jsme se někdy na konci 60. let jako nezkušení zajíci pokusili s Pavkou Krupkou. Já se vyplazil ke kruhu, ale dál nám to nějak nešlo. Nakonec se Pavka pochlapil a zdolal nepřijemnou stěnkou na balkónek pod vrcholem. Jenže vršek byl vlhký a prostě se nedalo. Nezbylo, než aby se Pavka pokusil vrátit. Trochu slezl, ale tak asi dva metry nad kruhem jsme oba poznali, že nastal průser. Pavkovy síly rychle ubývaly a mě napadla „geniální“ myšlenka - rychle jsem uvázal na laně spolulezce sichrák (osmy ještě nebyly a proč bych si taky měl pálit ruce, že?) a Pavkovi jsem odhodlaně nařídil „bez obav skoč!“ Ten po chvíli váhání uposlechl, ale nějak překvapivě nezůstal viset ony očekávané 2 metry pod kruhem a s vyděšeným výrazem v očích mizel dále v hloubi spolu s pořádným žuchnutím o zem. Kromě vyraženého dechu se mu naštěstí nic nestalo, ale já pořád nevěřicně zíral na řádně uvázaný sichr v karabině. Jenže pak jsem si všiml, že ten pevný uzel jsem nezhotovil na laně Pavky, ale omylem na tom konci, na kterém jsem byl navázán sám. No a Pavka pak se mnou nějaký čas ze zcela nepochopitelných důvodů odmítal lézt. Prý se bál. Nikdy jsem pořádně nepochopil proč, prostě se jenom vloudila malá chybička.

Táborská věž je u většiny lezců spojena s krásnou Havlíkovou východní stěnou. Ostatní cesty ale nejsou nic moc. „Listopadovou cestu“ po severozápadní hraně Ent s Rabanem v roce 1963 jen dolezli (po předchozím pokusu už byly na hraně vyvrtné hodiny) a Ďoubalova cesta „Pro veverka“ pod slaněním z roku 1981 je zase zbytečně nejištěná křeč. Za pozornost ale naopak stojí „Stará cesta“ z roku 1944, která měla dlouho pověst nejlehčího VIIb na Prachově a proto jsme ji často lezli - mít za sebou opravdové „béčko“ kdysi pro nás mladý zajíce bylo prostě něco!

Za Mechovou věží stoupáme průrvou už konečně k Rozmanitým věžím. Prvním objektem je proslulý a nepřehlédnutelný Čajový pavilon. Dlouho jsem míjel jeho krásnou

jihovýchodní hranu. Pak jsem zjistil, že z náhorní strany vede alespoň 2-metrový komínek, tak jsem vymyslel novou věž a hned vznikly pěkné nové cesty. Ale teprve dodatečný vrcholový výběh Fugasova loveckého hunda vedl ke zjištění, že od západu může vyběhnout i psisko (byť ušlechtilé rasy), ale věž už byla prostě hotová a náležitá propagace ji zajistila potěšitelnou lezeckou oblibu. Mimo populárního „Odpoledního čajičku“ po hraně (V) se v jižní a východní stěně vyřádili Střihoun s Dlabikem („Dračí studna“-VIIIb), Jára Tišer („Cukříček navíc“-VII) a Dlabik („Meč zvaný dešťový drak“-VIIb). V pravé části východní stěny je trhlínka, kterou se mi podařilo s vypětím sil probojovat a na konec dát kruh. Na vršek jsem už ale neměl, tak ho nakonec po několika pokusech musel uchopit Dlabík a bylo to za VIIb s názvem „Gejša“. Akorát nás s Dlabíkem trochu nasral Střihoun, když nám dělal první přeлез a lehce stěnou prošel tak nějak lážo-plážo. Ale je zase pravda, že je o hodně delší než my. A tím to prostě bylo!

Když sestoupíme do rokle pod Čajovým pavilonem, máme před sebou dvě věže. Na Černou jehlu vede jen jedna hezká cesta - Kučerova „Cesta z průvodce“ (VI) vzniklá dokonce omylem. Zato mohutná věž na sever má více jak zajímavý osud. Uchvátil ji Střihoun a jako správný regionální vlastenec ji nazval „Kolínská věž“. Udělal si na ni pořádně těžkou cestu od severu a pěkně si na ni taky zalítal - byl jsem u toho! Též jsem se uchopil příležitosti a hned jsem se náležitě prvovýstupecky přiřivil. Našel jsem si, byť trochu zahumusený, ale dosti kapsovitý pilířek od východu. Je tam hodně hodin i chytů, přesto jsem bouchnul kruh pro povšimnutí a byla tu pěkná cestička za V. (Trochu stařecko-sadistické radosti mi udělal ještě týž den mladý Lachtan, kterému pod vrškem museli hodit lano - no, byl pravda trochu menší a neměl momentálně nervy na doposud zamechované chyty). Podle názvu věže jsem pilířek nazval „Pár kapek kolínské“. Jenže pak se ozval Fugas, že věž už dříve pojmenoval sám a podle Čajového pavilonu je to „Kavárnička“. Ihned jsem se také přizpůsobil a svou cestu přejmenoval na „Jednu vídeňskou!“ Nakonec došlo ke gentlemanké dohodě s tím, že když Střihoun dodá Vrcholové komisi LKP řádně potvrzenou žádost Městského úřadu v Kolíně o název věže podle polabské metropole, dojde k dohodě. Tak vznikla kompromisní Kolínská kavárnička a já už potřetí nemusel nic měnit.

Sestupujeme do rokle mezi Ztracené a Rozmanité věže. Pod Východní Rozmanitou věží (s oblíbenou Údolní variantou) a Boulí (se zajímavou Brtovou údolkou pod názvem „Skleněný zámek“) sestoupíme k mohutné Rozmanité věži západní. Na tuhle skálu vede několik pěkných a těžkých cest. Pod jižní stěnu v roce 1969 sezval Petr Mocek větší množství lezeckých přátel a po zelené slizké stěně mu mohutně (dokonce za výpomoci dlouhé klády, kterou ho přitlačovali ke zdi) postavili k dobré díře, kam mohl dát kruh. Pak už následovala jen kapsovitá hrana na vršek. Tak vznikl „Kámen mudrců“, který byl ještě několikrát zopakován, ale už bez většího shromáždění, neboť stačilo nahodit lano na kruh a vyšplhat. Tato cesta však v nedávné minulosti prakticky zanikla a nutno konstatovat, že této ztráty netřeba nějak litovat. Ke kruhu se regulérně traverzem s řadou hodiněk a s kruhem uprostřed po řádném čistění dopachtil v roce 2002 Pavel Novák a pak to na střídačku s Běhym vzali direkt na vršek. Mě byl velkomyslně svěřen poslední kruh se závěrečným úsekem a cesta byla nazvána „Cesta úchylného hodináře“ (IXa). Střihoun v téže době na jihozápadní hraně dolehl ke svému kruhu, Pavel Novák dal druhý a Střihy vzal pěkný dlouhý vršek. A byla tu další výživná cesta – „Iridiová hrana“ (IXa). Proč tento název? Protože hned vedle je známá „Platinová cesta“ z roku 1963. Všichni známe onu tmavou jemnou stěnku pod začátkem dlouhé spáry. Kdysi si tuto cestu někdo z opřeného stromu připravoval a podle tehdejšího havlíkovského trendu si ve stěnce dopředu vyhloubil několik malých příjemných kapsiček. Dnes by to bylo nepřijatelné, ale tehdy tak rigidní pravidla ještě neplatila a ruku na srdce: Kdo z nás - především starších - umělé chyty z této éry nechytá s upřímnou radostí a občas i s těžkou úlevou? Nicméně takto nachystanou stěnu náhodně objevil Jiří Růžička a už stačilo jen dát kruh a dolézt sice nejistěnou, ale jinak na pravou ruku skvěle držitelnou spáru.

Vlevo od „Platinové“ je Márova hrana („Šťopík“-IXc) doposud se zbytky maglajzu (že by to bez něj nešlo?) a ještě víc vlevo v severním komínu začíná jedna skoro zapomenutá, ale zajímavá cestička z roku 1974. Rozporem do stěny a tou ke kruhu, pak už jen krátký koutek. Se Standou Šilhánem jsme prvovýstup nazvali pod dojmem dobré svačinky „Koňský salám za 5,50“ zprvu obtížnosti V, později rozumnou VK upraveno na VII. I název to nebyl dvakrát duchaplný, proto je dobře, že jej odvál čas. Hned naproti je pěkná skála Zatracenec (Karkula). Do severní stěny dal kdysi kruh Mocan a od něj stavěl do koutku. To se VK nelíbilo (nebylo se opravdu co divit), proto byl výstup zrušen a kruh vytlučen. (Osud tohoto kruhu byl navíc docela zajímavý. Získali jsme jej s Pavkou Krupkou a že jej hned někam namlátíme. Vybrali jsme si pěkný pilířek na Císařské věži, tam jsme ho umístili a Kořasovi jsme se ihned šli pochlubit s novou cestičkou, kterou jsem si vymysleli úplně sami (rozuměj bez něho). Vzápětí však přišla studená sprcha, protože nás Zdeněk se spokojeným úsměvem upozornil, ať líp čteme vrcholové knížky, protože onen pilířek byl už bez kruhu vylezen mladým Chárou. Tak jsme smutně zase vytloukali a kruh je dnes v pěkné okrajové spáře proti Skalce a dal ho tam Pavka).

V roce 1983 dal Franta Čepelka do severního Karkuly ve stejné Mockově linii kruh o metr výše a cesta se teď leze pěkně čistě. Karkula opravdu nějak nese smůlu všem prvovýstupcům. Vlevo od Čepelkovy cesty dal později dva kruhy Lájíček. Když se chystal dobýt vrcholu, přivodil si úraz a dokončení cesty se tak odložilo. Jenže uplynuly dva zákonné roky a v oprávněném domnění promlčení se do projektu vložil Stříhoun a cestu jako volnou dolehl. To se však Vlád'ovi nelíbilo a častoval Stříhouna opakovanými výčitkami. Protože jsou však obě strany rozumné, pevně věřím v nějaké oboustranně přijatelné řešení.

Ještě větší smůlu přinesl Karkula Honzovi Lachmanovi, i když ne jako prvovýstupci. V roce 1969 prostoupil východní stěnou Kořas za asistence mladého Cháry („Kiki“-VIIIa). Na počátku 70.let jsme se objevili pod touž stěnou Pepa Nežerka, Honza Lachman a já. K vysoko zasazenému kruhu se nám s Pepou moc nechtělo, tak jsme vyslali mladého, nadějného a tehdy ještě velmi důvěřivého Honzika s tím, že je to „lehký a leze to každý, kdo jde okolo“. Honza proto nezaváhal a skutečně ke kruhu „lehkým“ terénem bez problémů dolehl. Pak však jeho nadšení najednou opadlo, protože hlásil dolů, že se mu zdá, jakoby se prý kruh viklal. Nežerák tomu oprávněně nevěřil - jak mohl vrcholový komisař Kořas dát kruh, který by se hýbal! - a dal Honzovi geniální radu: „Musíš ten kruh prověřit!“ Na Lachmanův dotaz, jak že to má udělat, přišla ještě lepší rada: „Nastoupej proti kruhu a pořádně s ním zacloumej!“ Než jsme stačili vzkázat, že to byl jen blbej fór, tak Honzík radu poslušně provedl. Kruh s ním vzápětí vyběhl ze stěny ven a Honza se válel na zemi. Ani nám tehdy moc nenadával, jen si nějakou chvíli nemohl srovnat v hlavě, proč najednou sedí pod stěnou na cestě a pořád je bezpečně zajištěn v kruhu přicvaklém na sedačce. Jasně, že jsme vyrazili za Kořasem, jak se to mohlo s jeho kruhem přihodit. Ten se nejdřív kroutil jako had, ale nakonec z něho vylezlo, že tehdy prostě nějak olovo na temování došlo. Tedy vysvětlení jasné a srozumitelné.

Největší smůla však na Karkulovi potkala mě. V roce 2002 jsem od údolí narovnával západní hranu. Dal jsem kruh, zacementoval jej a slaňoval dolů, protože druhá část prvovýstupce rotý ještě dolézala novou cestu vedle na Rozmanitou a mě se nechtělo ve stěně čekat. Měl jsem půjčené lano od Pavla Nováka (což se později ukázalo být jasnou výhrou) a nevšiml jsem si, že dole pod skálou leží děsný hovno ještě děsnější konzistence i šilenyho smradu. Nepochopím, jak jsem ho mohl přehlédnout. A v tomhle hovnu jsem pochopitelně Pavlovo lano řádně vyválel a skvěle naimpregnoval. Určitě smrdí ještě dnes. Proto dobře radím všem - pozor na Zatracence-Karkulu! Je to zakletá skála a jasně všem nese jenom smůlu.

Příště se z Rozmanitými věžemi rozloučíme a vyrazíme už s veselejší náladou směrem ke Smítkově věži-Synáčkovi a dál do Skaláku.

Zdeněk Petrán

Jak se letos na Prachově prvovýstupovalo

Původně jsem zamýšlel podat souhrnnou zprávu o všech nových cestách na Prachově. Naivně jsem doufal, že podobně jako já i ostatní zanesou příslušná data o nových cestách na stanovené internetové stránky nebo zašlou VK protokoly, koneckonců to pravidla přímo nařizují. Ale prostě se nestalo, takže o řadě nových linií vím jen podle nových kruhů a něco z doslechu.

Z těchto cizích akcí - alespoň v případě významnějších akcí - nutno vyzdvihnout vyřešení dlouholetého problému v údolní stěně Krakonoše. Kdysi jeden z odvážlivců vytraverzoval doleva z police nad 1. kruhem Havlíkovy západní spáry a dal na hranu kruh. Tím však další snaha skončila. O něco pozdě se objevil nápad chytřejší - dostat se do stejné oblasti jihozápadní hrany z opačné strany z balkonu údolní Páleníčkovy a Pulpánovy cesty („Massachsetts“). Na pravé údolní hraně se objevily dva kruhy, ale několik let pak zase nic. No až letos přikvačilo úderné reichenberské trio Šatala-Šlechta-Havel a exponovanou hranu na pět kruhů zdolali („Játro desoláto“- IXa). Název je zřejmě parafrází na jednu z her Václava Havla (Largo desolato). Na rozdíl od početné sledovanosti tohoto divadelního kusu vznikla tato nová a jistě významná cesta bez širšího zájmu veřejnosti a je to škoda. I já bych se alespoň ze země rád pokochal pohledem na liberecké borce zavrtávající se na devítkové hraně.

Pavel Slouka s Pepou Šimůnkem dolezli projekt v severní stěně Severní Dubnové, původně plánovaný Houmlesem. V podstatě se jedná o narovnanou cestu Pétí Mocka z roku 1967 („Āafkova cesta“-VIIc), která se však pro velice malou zajištěnost vůbec nelezla. K trhlince se původně z věžičky stavělo, teď se tam dá dostat stěnkou s kruhem. Prvovýstupci dokonce zamýšlejí nahoru přidat ještě jeden kroužek a myslím, že tato žádost bude VK kladně vyřízena a vznikne cesta, která se konečně poleze.

Bárny s Prochorem udělali půvabnou stěnkou na věžičku také pod severní stěnou Severní Dubnové se dvěma kruhy. Je to projekt, do kterého jsme chtěli již dávno jít, ale chlapečci dali velmi rozumně kroužky a navíc z věžky udělali samostatný vršek, což jim taky velmi chválím. Vrcholový úsek - byť nedlouhý - ale rozhodně nebude zadarmo, alespoň z pohledu ze země.

Bodoval také mladý Zdenda Kořas, který si konečně dolezl svůj dlouho plánovaný nápad na Nalezence („Berenika“-VIIb) a Novotný s Lachtanem se zřejmě na Zeleném dvojzubci „Cestou na rozloučenou“ (VIIc) rozhodli definitivně s Prachovem skoncovat - že by přesunuli svou lezeckou či prvovýstupeckou aktivitu nastalo někam do Yosemite nebo dokonce až na Sušky?

Také Pavlík Novák ukecal k novým objevům některé své občasně partáky. Jednalo se především o méně zkušené lezce, které včas nevarovaly tradiční Pavlovy poznámky při pohybu skalami typu: Tam je ještě volno..., tam ještě nikdo nebyl..., tam by to určitě šlo..., tam je dost volného místa či přímo a nezakrytě - tam musíme udělat novou cestu! Pak už jen následuje - já zavrtám a vy si natlučete kruh, abyste se to pořádně naučili! Těmito nešťastníky byli letos chlapečci Āoubalíci z Polabí, ale odchyceni byli i jiní. Pavel tak dolezl některé své starší nápady (Mouřenínek - „Strážce harému“) či okruhoval novou věžku za Malým Kapucínem, na jejíž jméno si momentálně nemůžu vzpomenout, ale mělo to snad být pojmenováno po Stříhounovu robátku - inu i v otcích občas bouří mateřské hormony rodičovské pýchy. Na tenhle nový vršek Pavel se Stříhounem dali dvě pěkné stěnové cesty a jedna mezi nimi je ještě ve stadiu zrodu.

Konkrétnější informace tedy můžu poskytnout sám pouze o dílech, na kterých jsem se nějak podílel.

Prvovýstupecký rok začal delší dobu plánovaným projektem Pavlíka Nováka na Březovou věž, když se poměrně snadno direkt proplížil po většinu roku do zelena zapařeným žlábkem přes Kořasovu Císařovu cestu a vznikl „Šampónek“-VIIb. Týž den jsem jej poněkud neprozřetelně vyhnal nad svůj kruh v jihozápadní stěně Třeštíka v domnění, že takový úsek je nad mé síly i morál. Nakonec se ale ukázalo, že je to méně hladké, než to odspodu vypadalo a že bych si to určitě vylezl sám („Dušane nekuř!“-VI-VII). Ale už se stalo. Ihned jsme také prostoupili dvěma pilíři v JV stěně Orla, ale lezení nijak valné a zajištěné. Protože tam nejsou kruhy, moc se to lízt nebude.

Během léta jsme se přesunuli na Nový Hrádek, že se porozhlédneme okolo Hubertusu. Cestou jsme si odskočili na Pepíka, kterého už asi s určitostí Pavel co do nových cest definitivně vykostil. Za zmínku stojí jen levá jižní stěna s převískem („Pizza Giuseppe“-VIIb), kde jsem přišel o kus sebevědomí, když mi v nejtěžším kroku pod vrškem hnily pazoury a na stejném místě se mě krátce na to ptala jednou rukou si rovnající vlasy) zda leze správným směrem. No prostě k nasrání! Na Hubertuse měl Pavel namyšlenou cestu ve středu severní stěny. Nad převisem dal kruh a pak už jen dva kroky na polici. Dolez je přímo spárou mé „Monstr-varianty“ z roku 1971 (!), tak jsem si v ní po létech zase zavzpomínal. Tak vznikla „Hubertova jízda“-VIIb.

Následně jsem se přestěhovali k Batohu. V severní stěně je dlouhý sokolík, na jehož konec dal Pavel kruh a dál už to byla otázka jen dvou kroků („Vysoká krosna“-VII). Mezitím než Pavel nabašil kruh, jsem vykoumal další cestu v jižní stěně s jedním kroužkem (která je daleko hezčí než Novákova!) a jmenuje se „Ruksáček“ (VI). Na sousední Tříprsták jsem se vypravil hned příště a i tady jsem dal několik nových směrů. Pětkovou hranu („Za pět prstů“) jsem dal s Komárem a na hezké severní ruční spáře („Osmiprstová spára“-VII) mě odjistil začínající pražský spoluzec, kterého jsem nějak nepřesvědčil, že si jistojistě neodře ruce, když viděl mé místy čerstvě zkrvavené. Do severního Tříprstáka se Pavel ještě jednou vrátil s chlapci Ďoubalíky a dali jsme společně zajímavou cestu s pěkným traverzem jen za ruce po liště, která se navíc tváří, že každou chvilku upadne. Prostě moc příjemný! („S prstíčkem v nose“-VIIb)

Tradiční týdenní červencové prvovýstupování nebylo tak úspěšné jako vloni, ale nakonec to taky šlo. Rozlezli jsme se na doposud panenské západní straně Madonky v masivu Krakonoše („Poskvrněné početí“-VIIb) a pak jsem Pavlových 190 cm použil ve své čerstvě rozdělané cestě na Orla. Jeho jižní stěna mě už dlouho nedávala spát. Středem vede Majorova „Jižní levá spára“ (nevím proč levá, když tam žádná pravá není) a po pravé JV hraně moje starší cesta se Standou Šilhánem z roku 1975, jinak nic. Navíc je ve stěně výrazný šikmý zářez, který by se prostě měl využít. Proto jsem jednoho večera zlomil Vláďu Erlebacha na jištění a vypravil se z balkonu zářezem vzhůru do stěny. Na konci se dalo za pěkný spodák dobře vrtat a dal jsem tam kruh. Věděl jsem, že dál je nutno se přímo stěnou dostat do druhé římsy, kde je dobrý chyt, který je jasně vidět ze slánění. Ale ať jsem se snažil jakkoliv, vždycky jsem nad kruhem beznadějně vyplul, do klíčového chytu mi bez jakýchkoliv šancí prostě chybělo 20 čísel (stejně jako později na podzim při pokusu o přelez skvělému, ale taky nedostatečně vzrostlému Bárnymu). A Pavel Novák přišel, natáhl se, dosáhl a bylo to. Tak jsem dal alespoň závěrečný vrcholový úsek. Mezi tím, co jsem mlátil druhý kruh, Pavel našel v dolních partiích prázdný kus stěny s koutkem, dal do něho kruh a Vláďa Erlebach si od něho stříhнул taky vlastní úsek na balkon. Cestu se samostatným spodkem za VIIIb jsme věnovali Vláďovi Sloukovi, právě nedávno odešlému na horolezeckou věčnost.

Následující den Pavel vylezl dvě bezkruhové direkty v severním Richelieu, kterých jsem se s radostí neúčastnil, a pak jsme dali s kroužkem doposud prázdnou jihovýchodní hranu na Malého Zbrojnoše („Velké Capuccino“-VII), která je daleko logičtější i lezitelnější, než ony sousední kvaky v jižní stěně vlevo. Pak jsem se Pavlem nechal ukecat k asistenci na narovnání Havlíkovy Jižní cesty na Velkého Kapucína. Do stěny nad kruh se s nadějí dívala

už dlouhá řada lezců, nikdo se však neodhodlal. Pavel se nejprve chopil krátkých sokolíků a v poněkud osolené stěně nad nimi dal vlastní kruh. Úsek na vršek se zdál už dost členitý a vypadalo to, že jsme za vodou. Ale ani tahle štreka nakonec nebyla zadarmo, v pěkných policích zase tak moc chytů nebylo a muselo se poněkud kličkovat. Nevím jak Pavel, ale já v téhle cestě už podruhé být nemusím. Akorát bylo zajímavé, že se po vylezení této nové cesty najednou přihlásilo několik chlapíků s tím, že do ní zrovna letos chtěli jít, ale přejí nám to.

Na poslední leč jsem se vypravil se svou dlouholetou lezeckou smečkou - s Kučerovci. Od loňského roku jsme měli s Davidem v jihovýchodním piliři Hlásky kruh a nechťeli jsme ho tam nechat rezavět do dalšího roku. Davida čekal úsek nad kruhem, handicapovala ho ale ne úplně dobrá noha po vzdušném sestupu z Pražské jehly na Příhrazích. Naštěstí nad kruhem byl balkónek, kde se dal pohodlně vrtat druhý kruh. Pak jsem se zase já vydal bojovat dál podél pěkné hrany. Když to už to chtělo nějaký čas další kruh a pod nohama dlouho nebylo žádný slušný jištění, objevila se za hranou spárka s tutovou žábou, za kterou nezbylo než rychle vyklusat na další balkón s konečně spolehlivou lanovicí. Ta rázem dodala odvahy do krátkého sokolíčku a najednou jsem stál na další polici a držel hranu vršku. Vzhledem k dlouhému úseku to ale prostě chtělo kruh, tak jsem ho dal. Pak už jen krok doleva za roh a jeden výšvih. Úlevné oddychnutí bylo tak zřejmé, že ho zaznamenal i Fugas, co právě vyváděl na nedělní výlet rodinku na vrcholek Malého Skauta.

Když jsme pak novou stěnu ze země znovu hodnotili, dole byly dva kruhy, pak dlouho nic a další kruh zase až vysoko pod vrškem. Začali jsme se shodovat, že to prostě není co do rozmístění kruhů tak nějak správně esteticky vyvážený. A když náhodou dorazil další lezec a zcela nezávisle vyslovil názor, že by to chtělo mezi 2. a 3. kruh ještě jeden, bylo definitivně rozhodnuto. Následující den jsem do stěny slanil a onen chybějící kroužek doplnil. Cesta pod názvem „Experiment Filadelfia“ za VII pak měla záhy hned několik přelezů s pozitivním ohlasem co do charakteru lezení i jištění. Pochvala nové cesty, které se nám dostalo od Prochora a Bárnyho, příjemně zahřála u srdce.

Zdeněk Petrář

Neobyčejně obyčejný víkend

Je půlka října, dny jsou ještě pořád plný slunce, ale rána už začínají mrazivět. Babí léto se pomalu loučí, křišťálově čistej vzduch prostupujou cáry mlhy a sluneční paprsky kouzlí na pozvolna se obnažujících větvích stromů nádhernou paletu neopakovatelných barev. Takovej víkend se netráví doma.

Vyrazíme v pátek večer. Špáča mě prozvání, беру batoh, kytaru, foťák a pádím dolů po schodech celej zvědavej na to jeho nový auto: „Velký“, říká, „mooc velký“. A nekecal! Volkswagen Transporter, prodloužená verze - to bude „camping“, juj! Ještě zajet pro Vlačína s Irčou a hurá směr Trutnov.

Probouzíme se do mrazivého jitra, slunce pomalu rozpouští jinovatku na spacáku. Nechce se nám vylézat do tý zimy, ale trocha kofeinu by přišla vhod. Špáča vytahuje skládací režiséřský křesílko s držákem na hrníček, vaříme kafe, na pořad přichází tvarohová placka. Je krásně, ale přeci jenom trochu tepla by neškodilo... Trochu zvažujeme, jestli má cenu předstírat v takový zimě lezeckej zájem, ale Vlačín je neoblomnej. Parkoviště se navíc začíná rychle plnit autobusy plnými Poláků, je čas vypadnout. Během hodiny vyrážíme směr Král.

Trochu komplikovaně, nakonec ale přeci jen docházíme pod Krále z náhorní strany. Vlačín vybírá nějakou „klasiku“ za VIIIb, začátek krátkým šikmým spáro-komínem, pak rajbuňkem přes první k druhému kruhu, od něj přes klíčový zdvih do spárky a pak doprava přes třetí na vršek. Je to štreka, klasifikace i letmý pohled na celou linii cesty budí dostatečný

respekt na to, abychom se Špáčou Vlašína ubezpečili, že do toho teda na prvním rozhodně nejdem... Tomas vcelku bez zaváhání zvládá nástupní spáru, chvilku rozmýšlí pod prvním nárokem do rajbasu, ale pak v jednom zátahu suše doleze až ke druhému kruhu. Klíčový zdvih nakonec řeší kruh (nejsme tady kvůli výkonům, ale protože nás to, kurňa, baví ne?), následuje parádní technická, ale vyvážená pasáž po oblých chytátkách v kolmé stěně a traverz přes třetí kruh...uff, konečně slaňák! Zadarmo to teda rozhodně nebylo, ale cesta krásná. Pohledem z vršku na probarvený okolí se kocháme jen chvilku, sluníčko už moc nehřeje a chtěli bychom stihnout ještě jednu cestu. Vlašín vybírá hranu za VIIIb na věž kousek nad Králem, dlouhá cesta přes čtyři kruhy, kupodivu žádný spáry ani rajbuňky, má skoro „prachovskej“ nádech, paráda. Slaňujeme akorát se setměním, začíná být čím dál větší zima, takže je nejvyšší čas zajít někam na čaj a pívko.

Všechny „slušný“ hospody jsou samozřejmě plný lidiček, který živou gestikulací předvádějí dlouhý přešahy, bočáky, žáby a „tak jsem tam vrazil pěst a ...“ - no znáte to, lezecký večery v Ádru, ale ostatně kdekoli jinde. Končíme nakonec s pivem před hospodou, je nás tam víc takových, je sice kosa, ale fakt si není kam sednout. Tady to lezením opravdu žije.

Druhý den ráno vypadá nejdřív slibně, ale kolem desátý sluníčko definitivně mizí za souvislou clonou šedých mraků, objevuje se tu a tam sněhová vločka, rozhodujeme se pro ústup. Po krátký procházce kolem jezírka nasedáme do auta a valíme směr Jičín. Ještě cestou bereme „stopaře“, snad pětadesátiletýho dědu; mládí opravdu není o počtu let...

V Jičíně je kupodivu krásnej podzimní den, po mracích skoro ani památky, takže další plán je nasnadě: hurá na Prachov. Sobí variantu zavrhuje vcelku rychle: při nástupu není suchá, navíc je ve stínu docela zima. Špáča jede zařizovat cosi s autem, takže se s Vlašínem rozhodujeme pro Svatýho Václava. Pražáci pod nástupem nás sice trochu iritují, teda hlavně malej černej buldoček, kterej neustále chrochtá jako prase (fakt, nekecám) a svou neodbytností a neobyčejnou schopností vydrápat se kamkoli a všude sledovat pohyb svého pána připomíná kouzelné Zavazadlo turisty Dvoukvítka z knížek Terryho Pratcheta.

Skála je naštěstí příjemně vyhřátá, slunce hřeje do zad, takže chmury jsou rychle pryč. Cesta od poslední sice trochu ztěžkla (jak jsme to tenkrát, ksakru, lezli?), ale nahoře tahám z batůžku lahodnou odměnu v podobě vychlazeného pivka. Fugas nás zdraví z protější vyhlídky Českého ráje, vzpomínáme na všechny stejně nezapomenutelný chvíle, připijíme si na zdraví, na podzim, na skály, na tu pohodu kolem... Co víc?

Standa

Paklenice 2005

Těchto pár řádek pro vás asi nebude moc zajímavých, ale tomu, kdo se do těchto míst chystá, by se pár postřehů mohlo hodit. Proto se odvažuji něco málo napsat o jedné lezecké akci, neb jsem o to byla požádána (přesněji řečeno mi bylo nakázáno) výše postavenými členy LKP.

.....a skutečně pohledem do mapy zjistíte že nadmořská výška Liberce je opravdu trochu jinde než Jičín nebo Nový Bydžov, takže z toho patrně plyne to vyšší postavení některých přespolních členů a ať děláte co chcete, tak na to nevyzrajete ani výstupem na Zebín - my tu máme totiž Ještěd ...

A jako poslušné děvče si nedovoluji odporovat. Ale můžete si za to sami, protože málo píšete na web a do ročenky. Nevím, zda jste při loňském pohádkovém podzimu měli málo sportovních či osobních zážitků, o které byste se rádi podělili s ostatními, nebo jste na to příliš líní jako já.

Paklenice byla pro mě náhražkou nesplněného snu, a to podívat se letos do Tater. Tento pětidenní výlet zpunktoval Dlabik, jehož parťákem byl Švagi, kamarád z Liberce. Druhou dvojku tvořil Komár a já. Zprvu nezáživná a okolím moc nechválená vápencová lezecká oblast se mi pomalu začala rýsovat v jiných barvách. Prvním příjemných překvapením bylo tamější počasí (poslední týden v září). Vedro, které by mělo znemožňovat úsilí podávat osobní výkony a před kterým jsme byli varováni, se nekonalo. Příjemné klima na kraťasy a tričko. Prvním nemilým překvapením (pro mé krátké nožičky) je nástup - pro Dlabika jen mírné zahřátí a protažení svalů.

.....taky se mi nechtělo s krysou na zádech šlapat pod nástup a nohy mě bolely, ale nedával jsem to na sobě mazaně znát, abych nebyl náhodou nazván změkčilým - no dostalo se mi nakonec jinýho titulu - moc dobře si to pamatuju... Nakonec bylo ale lezení a nástupy vlastně pohoda oproti sestupům - že jo Komáre?

Dalším kladem bylo to, že celá stěna Aniča Kuk je většinu části dne ve stínu (a zpátky se jde z kopce :-). Určitě si práci neulehčujte tím, že byste sestupovou cestu absolvovali v sandálkách. Jen si ty trekovky do batůžku přihod'te! Další nespornou výhodou bylo naše ubytování (cca 200m od vjezdu) za mimosezónní cenu = pohoda a klid střechy nad hlavou, denně teplé jídlo a večerní radovánky s fikovicí (produkt pana domácího).

.....o kvalitách fikovice a nejen fikovice, by mohl myslím dost fundovaně pohovořit chemik Švagi, který si ji, tuším, že v pondělí, dóóóost vychutnal... No ale ráno byl v pohodě, takže asi opravdu dobře vypálený produkt.

Negativum oblasti (i když ve stěně jsem si to nemyslela) je, že kromě presek (a těch je třeba dostatek), je veškerý materiál, který s sebou táhnete, na h...o. A já se tak těšila na zakládání friendů.

.....táhnul jsem asi dvě kila friendů a kilo vklíněnců a za celý pobyt jsem založil jedinýho, který po dvou krocích vypadnul, no ale neberte to s sebou do stěny, když to vlečete autem přes půlku Evropy a navíc ověšení tím harampádím vypadáte jako praví horští vlci...

Celkové skóre: 1.den - Mosoraški 5c, 2. den Velebitaški 6a, 3. den jeskyně Manita pec, 4.-5. sportovní cesty, kde si pánové dokazovali svoji fyzičku a zvyšovali si tak své sebevědomí (no, ale proč jim to brát!?).

.....ba právě naopak, kde pánové funěli, tak se Janča prošla, což nám sebevědomí opravdu moc nezvyšovalo...

Suma sumárum - celkem levná a výživná podzimní dovolená, která nás stála jen dva dny dovolené. A opět jsem si potvrdila teorii, že než něco vypustím z úst, tak bych si to měla předem zažít a ověřit - pokud jsem si myslela, že Anica Kuk patří mezi nevýznamnou vyšší skalku, tak jsem změnila názor. Je to doposud má nejdelší stěna (350 m, 11 dýlek a úsek 6a+ ve fr. klasifikaci (na Prachově cca VIIIa). Pravda, jediný, čeho se nemusíte obávat, je nenadálá změna počasí a nezajištěnost cesty).

.....naopak čeho byste se obávat měli - alespoň podle Švagiho - jsou celá stáda krvelačných zmijí, která tam na vás v různých úkrytech netrpělivě číhají. No nevím, ale já jsem tam viděl za celou dobu pouze jednoho slepejše...

A že taky až tak nezáleží na tom, kam jedete, ale s kým jedete :-)
Horám zdar, ale už se těším na lyže.

*Komáříce
nejapné komentáře: Dlabik*

Expedice spirit 2005

Jeden zářijový pátek v podvečer jsme se sešli v CML já, Standa, Špáča, Rampa a Míša (později Rampou přejmenovaná na Rozkošnici) a společně vyrazili na vlak směr Štrba (na zájezd později Rampou pojmenovaný EXPEDICE SPIRIT). Před námi byl ozdravný týden v rehabilitačním komplexu Váha - all inclusive. No ale my už víme, že nejprve je nutné absolvovat dvacetihodinový přípravný cyklus, v odborné literatuře uváděný jako 20HPC, sestávající z koloběhu: pivo dovnitř - Pardubice - pivo dovnitř - Štrba - pivo dovnitř - Štrbské pleso - pivo dovnitř - Popradské pleso ---- pivo ven, pivo ven, vyždímat triko, pivo ven ---- Váha.

První, co nás po příchodu; (malá vsuvka: slovo příchod je sice odvozeno od slova chůze, ale je velký rozdíl mezi tím, co si pod chůzí představuje člověk městský, a tím, co jsme předváděli my v závěrečné fázi 20HPC a s batohem!) Takže znova.

První, co nás upoutalo, když jsme dorazili na místo bylo, jakými změnami celý komplex Váha prošel. Kromě nové vstupní brány do Sl'obodného kráľovstva to je především nová kadibouda. Nelze popsat, musí se vidět, musí se vyzkoušet. Uskutečnění potřeby v tomto chrámu mě dovedlo k zásadnímu přehodnocení hodnotového žebříčku. Alespoň po čas ozdravného pobytu se návštěva oné místnosti vyšplhala na jednu z nejvyšších šprušlí mého žebříčku hodnot.

Sotva jsme znaveni shodili batohy a natáhli se na palandy, odehrála se nevšední scéna, mající nás definitivně přesvědčit, že realitu všedního dne jsme nechali kdesi v údolí a že se události v ozdravném komplexu řídí zcela neběžnými pravidly. Po točitých schodech se zespoda z jídelny vyřítla řízná rudolící horalka, takovej ten typ hyperaktivní svazačky, co ignoruje nejen svůj věk, ale i změnu režimu, odhadem tak padesátice, navíc lehce pod parou a okamžitě se vrhla na naši otupělou skupinu. Nejspíš na chatě číhala už dlouho, odhadem tak pět boroviček, a rozhodla se proto nenechat nic náhodě. Věděla, že kořist se musí zaskočít ihned po namáhavém výstupu, dokud je ještě upocená, pasivní. „Chalani, pójďt'ě k nám dole, zobert'ě kytaru, henten klacek (Rampova dydzeryda), kto je váš vedúci?“ Standa bezelstně ukazuje na Rampu, nevěda, do jaký kaše ho tím dostal. „A já si to myslila. Taký pekný mládenec. Póď ku mně“ a překvapivě mrštným úskokem se ocitá o dvě postele dál, chytne Honzu za palec u nohy, „tý si taký sladký, tá kytara, tá je tvoja?“ „nenedé, ta je támhletoho, říkají mu Erikleptn“, pokouší se o záchranu Rampa, horalka-svazačka obrátí zrak na Standu, jako by si vybírala, na moment ztratí koncentraci, poleví stisk, Honza se vytrhává a kotrmelcem letmo se snaží ukrýt za Špáču. „Čo čo čo. Čo robíš. Já som si ťa vybrala, to už mi n'utěčeš.“ Ale my už pro slzy nevidíme, Monty-Python by to nezrežírovali líp, všichni musíme horalku ujistit, že za chvílku určitě sejdem dole, ta nám snad věří a rozesmátá schází dolů na další borovičku. „Ale chalani, určitě“. Je nám jasný, že my už se dnes dolů neodvážíme.

Ráno jsme se probudili do přívětivého počasí a vyrazili na Ošarpance. Byla neděle, takže ve stěně jsme nebyli sami. Já se Standou jsme začali Plškem a Špáča, Míša, Rampa vlevo od nás těžším Puškášem. Do Plška se za námi pustili také dva bodří Ostravaci. Již na první pohled to byla dvojice dosti nevyrovnaná, především váhově, což si uvědomoval hlavně ten tlustší z nich a měl tudíž zvláštní potřebu ostatní ujišťovat, že kdysi byl i hubenej. Příležitost k tomu se mu naskytlá záhy u nástupu do slanění, kde jsme se všichni sešli.

Do vychloubací nálady ho nejspíš pobídl taky pohled na naši skvadru - Špáča vytáhl cigára a probírali jsme všechno možný, jenom ne lezení (Ostravak nemohl vědět, že Jirka má opravdu formu a před chvílí se Puškášem doslova prošel), okolo něj bosky pobíhal do bavlny oděný Rampa (Ostravak nemohl vědět, co vše má tenhle prostovlasý čipera přeledeného a že prásky z písku snadno v horách zúročí), o drobné Míše asi správně usoudil, že je v Tatrách prvně (ani nemohl tušit, jakou má Rozkošnice fyzickou, o pohyblivosti a talentu pro vertikální

pohyb ani nemluvě) a celá naše parta působila si myslím docela veselým dojmem. Na tyhle másla přeci tlouštíků lehce udělá dojem. A tak mu mezi řečí mimochodem uniklo, že se nedávno vrátil z Hímaláje, apod. „Vy jste z Prachova? JÓ, tam mám přelesenou nějakou desítku“ bla, bla... Ani nás tedy nepřekvapilo, že když jsme se chystali na nástup Puškáše, Ostravaci nás zdvořile požádali, zda mohou jít před náma. Pravda, nikam jsme nepospíchali a chachaři vypadali, že budou rychlí. Nebyli. Dostihli jsme je na druhém štandu pod třetí, klíčovou délkou, v jejímž závěrečném převísku bezradně tápal prvolezec, kterému po čase nezbylo než pár kroků háknout. Naštěstí to šlo. Hlava mu asi nebrala, že před chvílí viděl ty tři másla, kterak v daném místě ani nepostřehli problém. (A že von to ten bavlnák lezl snad bos!) Loučili se s náma se slovy: no jo, to se pozná, pískaři, se moc nebojej, dávaj smyčky...

Na Váhu jsme se vraceli v mlze, která zvěstovala další pěkný den. Toho jsme museli využít a tak jsme se Standou vyrazili do Galérky, ostatní nabrali směr Žabí kůň. Byli jsme na Galérku zvědaví, při loňském zájezdu jsme se pro špatný počasí pod stěnu nedostali a čekali jsme, zda to bude opravdu taková dííííra, jak nám sliboval Prochor. Ke stěně se musí sestoupit nekonečným suťoviskem - dost na prd. Zvolili jsme Puškášovu cestu v pravé, ukloněné části a nutno přiznat, že cesta nás moc nenadchla. Trochu toho lezení přišlo až v závěrečných dýlkách, jinak to byl průstup v pohorkách, lano spíše překáželo. Nicméně velká převislá masa vlevo od nás, systém vlhkých koutů, komínů a stěn dával tušit těžší lezení. Zpestřením na závěr výstupu bylo, když Standa vylezl na samotnou Galerii, což je obří police, ovšem skrytá pod hromadou suti a tudíž bez možnosti zřídit běžným způsobem štand. Nezbylo tedy, než že Standa nastoupal pár metrů suťoviskem, obkročmo se posadil za jeden z větších šutrů a začal dobírat. Návrat na Váhu je ještě úmornější než nástup, musí se velkou oklikou sestoupit pod stěnu a vyškrábat se opět nekonečným suťoviskem nahoru do sedla - zase dost na prd.

Úterý. Vybrali jsme Volovku, nejsnáze dostupnou stěnu oblasti. Já se Standou jsme nastoupili do Hviezdoslava a trojice Míša, Honza, Jirka, která si díky rychlému a elegantnímu stylu lezení vysloužila přezdívku fofrtrojka, do Eštok-Janigy. Špáča, jako výhradní prvolezec, si od Standy půjčil speciální jistítko Reverso, což se ukázalo jako zásadní pro bezpečný pohyb tří osob ve vícedélkové stěně. Reverso umožňuje dobírání dvou pramenů lana nezávisle na sobě a navíc při zatížení libovolného pramene funguje jako blokant. Samozřejmě fofrtrojka vždy lezla cestu, kde se netraverzuje a kterou už někdo z nás lezl. Pokaždé, když Špáča vylezl dýlku, tak zřídil štand a začal nejdřív dobírat na jednom laně Rozkošnici, potom na druhém Honzu. Ten měl případně Míše pomoci radou, což ovšem nebylo vůbec zapotřebí a tak, asi aby nebylo ticho, osobitě komentoval vše, co se odehrávalo nejen kolem něj, ale hlavně uvnitř. Míša tak měla zážitek z každé dýlky umocněn na druhou. Pochvalovala si to. Slanili jsme opět společně a další cestu, lehčí Štáflovku, jsme lezli ve změněné sestavě - Standa, Rozkošnice a já. Po návratu do rehabilitačního střediska následoval bohatý kulturní program, ostatně jako každý večer. Jde to samo, máte-li sebou nezničitelného mistra zpěvu a kytary Standu. My ho měli, zbytek party jako zpívající doprovod studem taky netrpěl a náš kredit v očích personálu, zejména dívčího, večer od večeru stoupal. Já jsem stoupal do té doby, než si k nám chatárky přisedly a Standa mě představil slovy: to je Vlašín, ale von je čerstvě ženatej. Konečná, vystupovat, Stando dík.

Středa - odpočinkovej den s výletem na Rysy. Měli jsme prvně možnost nahlédnout do normálního provozu chaty, který nás dosud, pro naše ranní odchody a pozdní návraty, naštěstí mýjel. Rehabilitační středisko se přes den mění z oázy horského klidu na rušnou turistickou křižovatku, kde pro Poláka není kam šlápnout. Od našeho výstupu v Galerce uplynuly už dva dny, které daly zapomenout na přístupové strasti, navíc počasí stále přálo, takže jsme došli k rozhodnutí vrátit se na místo činu a vylézt něco v převislé části. Musel jsem však změnit partáka, protože Standovi slivovice zamlžila mozek. Když šel večer potmě pro vodu, vypnul si čelovku, myslíc, že dojde popaměti, takže si ukop palec. No a nevešel se do lezečky.

Domluvili jsme se teda se Špáčou a zvolili cestu, jejímiž autory jsou „Kokša“ Kauschke a Studnička - známé to legendy z Ádru.

Ráno jsme si přivstali, vyfuněli jsme do sedla nad chatu a počali zdouhavý sestup suťoviskem. Cesta v nás vzbuzovala docela respekt, v Galerce jsme chtěli být co možná nejdříve, takže jsme udržovali svižný tempo a podařilo se nám nastoupit ještě před devátou. První dýlka vyšla na mě a byla překvapivě obtížná a těžko odjistitelná, narozdíl od druhé. Třetí nás dovedla do výrazného koutu, kde bylo krásné lezení zakončené traverzem v plotnách a vzdušným štandem na hraně. Okolní stěny pomalu nabíraly na převislosti a taky v nich přibývalo vody. Jirku čekal nepříjemný traverz nasáklou stěnou a obtížný vlhký kout, který nás dovedl do štandovací jeskyňky. Lezecké problémy pozvolna přibývaly. Z jeskyňky mě vyvedla převislá ruční spára. O její obtížnosti v případě, že je ve stěně více vody nebo v případě zimního přeletu, svědčily dřevěné klíny. Následoval traverz nad převisem a potom mírný sestup vlevo ke krátkému žlabu, co vybíhal z horního okraje převisu. Následující krok mě svojí obtížností zaskočil, čekal mě klíčový úsek cesty. Musel jsem po pravé straně žlabu sestoupit ještě o něco níže a pak udělat nejistý krok doleva a levou nohou přepadnout na protější stěnu. Mezi nohama se mi rozevřel dechberoucí pohled na dno Galerky, trochu mě pošimralo na pajšlu a upaloval jsem vlhkým terénem vzhůru. Nade mnou čněl velký výrazný kout, ten byl patrný už zespodu a věděl jsem, že se do něj musím dostat. Ovšem chyty v jeho spodní části byly prorostlé žabincem, přes který tekla voda. Pokus o oblezení zleva nutně končí fiaskem a tak mi nezbyvá než se do brčalový lahůdky zakousnout. Při prohledávání žabince ve vodorovné spáře mě potěšil nález solidní skobky, ale na nějaké hlubší vyjadřování citů k nalezenému kovu není čas ani nálada. Připadám si jak paneláková stoupačka - z nohavice mi vytejká, co mi do rukávu natejká. Opatrně jsem stoupal stále výš koutem až k místu, kde mě čekal další vlhký a nelehký traverz na hranu. Akutně mi začalo docházet magi, ale taky lano, naštěstí se mi na hraně podařilo zaštrandovat a tak po víc jak hodině lezení visím v nádherně exponovaném štandu a řvu na Špáču. Promočený a s očima navrch hlavy ke mně dolézá. Cesta na vrchol pokračuje poslední dýlkou stále po hraně. Ta taky není zadarmo, ale hlavně že je suchá. S časem jsme to opravdu nepodcenili, na Galerii Ganku stojíme už něco málo před druhou hodinou, takže při návratu na chatu nemusíme pospíchat.

Večerní kulturní program ve Sľobodnom kráľovstve je o něco rozvernější než obvykle, všichni cítíme, že závěr ozdravného pobytu se blíží. Kalí s náma taky dva obyvatelé Plochozemě - Holandska, jeden z nich mistrně sekunduje Standovi na kytaru.

Pátek, poslední den. Část party - Rozkošnice, Rampa a Špáča - zůstává na chatě s tím, že se seberou o něco později a sejdou na Štrbský, kde se odpoledne všichni sejdeme v bufetu. Já se Standou máme už sbaleno, míříme pod Volovku a ještě se k nám připojila Kamila, co dělá na Váze. Bágly si necháváme pod šutrem a už nalehko, jen s věcmi na lezení, jdeme pod stěnu. Lezeme Eštoga-Janigu stylem fofrparty, já vpředu a za mnou Standa s Kamilou. Ve chvíli, kdy zdolávám obtížný úkrok nad převisem, tak klid horské kotliny prořízne zoufalý řev „helphelphelphelp“. Volání o pomoc zní opravdu naléhavě, slova help jsou křičena strašidelně rychle po sobě. Naskakuje mi husí kůže. Křik se nese odněkud z Vysoké, ta je blízko od chaty opačným směrem než jsme právě my. Víme, že právě tam měli namířeno obyvatelé Plochozemě. Výstup na Vysokou vede strmou skalní stěnou, místy po řetězech, a pád v těchto místech může být osudový. Dohadujeme se, že právě to se asi stalo. V údolí už poletuje vrtulník, ale po dvaceti minutách odlétá. No my s tím nic nenaděláme, s náladou na bodu mrazu dolézáme na hřeben a slaňujeme k nástupu. Slanění probíhá s nebývalou opatrností, kterou vyvolala předchozí událost. Probudila v nás opět přirozený strach z hor a ostražitost, která nutně opadla poté, co celý týden probíhal v bezproblémové a teď si připouštíme, že možná i nakažlivě lehkovážné atmosféře. Balíme lezení, vyzvedáváme bágly zpod šutru a jdeme na Štrbský. Až teď, asi po třičtvrtě hodiny, se vrací vrtulník a vyhazuje záchranáře s nosítkama, ti nabírají směr sedlo Váha.

Dvě hodiny klopýtání mezi turistama a scházíme se se zbytkem grupy v bufetu. Prý právě hlásili v rádiu, že na Vysoký se zřítíl holandský turista a způsobil si otevřenou zlomeninu stehenní kosti. Po tom, čeho my jsme se domýšleli, je to vlastně dobrá zpráva.

Zubačka, vlak, domů. A ještě poděkování chatárom Petrovi a Viktorovi a děvčatům z kuchyně. Díky.

Vlašín

Rekapitulace Expedice SPIRIT:

Ošarpace, Puškáš VII	Špáča+Míša+Rampa a Standa+Vlašín
Ošarpace, Plšek VI	Š+M+R a S+V
Volovka, Eštok-Janiga VI+	Š+M+R a S+V+Kamila
Volovka, Hviezdoslav V+	S+V
Volovka, Stanislavski V	S+M+R
Volovka, Štáflovka IV	S+M+V
Žabí kůň, Hřeben III	Š+M+R
Žabí kůň, Něco IV	S+M+R
Galeria G., Puškáš VI	V+S
Galeria G., Ksch-Stud VI	Š+V

Itálie - Dolomity 2005

4.7. - 9.7.2005

Je začátek července, uprostřed týdne jsou dva dny volna, čehož i přes riziko horšího počasí využíváme a odjíždíme do Dolomit. Mladý jsou na táboře, takže přibíráme Toma Švagerku a jeho otce Igora (to je ten I. Švagerka, co má prvovýstup Dvoukruhovou variantou na příhrázkou Kobylu).

V neděli večer, po necelých devíti hodinách kupodivu bezproblémové cesty, stavíme stan v kempu Olympia nad Cortinou a vaříme večeri. Počasí zatím vypadá dobře a tak se těšíme na následující den. Program je celkem jasný - feraty prostřídáné s lezením. Jako třešničku na dortu pak plánuji šestidýlkovou cestu Myriam na jižní věž Cinque torri. S odpočinkem nepočítáme, zajatci se neberou...

Pondělí 4.7. - na obloze se mraky přetlačují s azurem, teplota tak akorát. Vyrážíme na "zahřívací" feratu E. Bovero na hřeben Col Rosa. Výstup do sedla a cestičkou k úpatí hřebene a už to začíná. Pohodové lezení, jistění skoro zbytečné, rychle nabíráme výšku a už jsme nahoře. Nádherné výhledy na kopce v okolí a dolů do Cortiny. Škoda, že je to za náma, lezení mohlo být klidně i delší. Následuje dlouhý a únavný sestup serpentyňama dolů do kempu.

Úterý 5.7. - ve tři v noci se spustil liják. Provozce deště testují nového Colemana - doufám, že vydrží, zatím to je v pohodě. Ráno si déšť bere krátký oddech, tak akorát pro přípravu snídaně a už zase leje s novou silou. Skončilo kolem čtvrté odpoledne! Nadržení po celodenním válení se ve stanu razíme alespoň na ferátku kolem - vlastně skrz - vodopády v údolí Fanes. Je to blízko a minule se nám moc líbily. Půldenní vydatný příděl vody napájející kaskádu dává vodopádům zcela nový rozměr. Živel řve a vodní tříšť a tlak vzduchu pod vodopádem se do nás opírá jako někde pod výpustí přehrady. Na mostek dole v údolí neprojde suchou nohou nikdo! V noci kosa jak prase, ale jsou vidět hvězdy.

Středa 6.7. - po mokřím předchozím dni je ráno obloha vymetená. Je modro a do toho pere slunce - prostě nádhera. Na plánu je lezení v oblasti Sas de Stria, nedaleko Passo Falzarego. Podle průvodce je tam dvacet sedm cest do pětadvaceti metrů, převážně v plotnách, které se v horní polovině narovnávají. Nejtěžší je 6a, většina pak 5b. Tuto oblast

používá údajně italská armáda jako cvičný horolezecký terén a taky že jo. Na místě zjišťujeme, že tam leze asi šestnáct vojáků. Tedy leze - vždy dvě dvojky lezou a ostatní buď kouří, svačí nebo klábosí. Všichni opálení, tmavé brýle, kvalitní vybavení. Jó, chtěl bych být v Itálii na vojně :-). Bez problému dáváme víc jak polovinu cest, akorát ty úplný chodáky vynecháváme. Hezčí a těžší jsou ty napravo. Lezeme v pohodě, jištění po třech metrech. Psychika před dalším lezením je tudíž na výši. Tuto lehkou oblast jsem zvolil pro rozlezení záměrně, (i když, jak se později ukázalo, asi zbytečně), aby jsme pak nešli na vícedělkovou Cinque torri s tím, že jsme předtím polovinu cest zapytlili... Navečer odjíždíme do Cortiny, kde nakupujeme nějakou zeleninu, ovoce a hlavně skotskou viz. informace dole pod čarou.

Čtvrtek 7.7. - v noci opět dešť, ráno mraky, ale zatím bez deště. Máme vyhlídnutou feratu na Punta Anna (masiv Tofana de Pomédes). Jedeme tedy autem na chatu A. Dibona. Od 2300 m se převalují mraky a počasí je nejistý. Pro začátek dáváme 'spojovací' feratu Astaldi, která vede úžasně zbarvenými skalními pásy. Střídají se horizontální pruhy červené, bílé a zelené. Jsem si říkal, podle čeho že mají Taliáni barvy na vlajce a vida, vono je to podle vápence na Tofaně. Na konci feraty to balí Katka s tím, že to projde zpátky spodem k Diboně. My ostřílení horští vlci pokračujeme plni odhodlání dál k nástupu na Punta Anna. O dvěstě metrů výš začíná mlha, bloudíme a otáčí to Igor s nějakýma narázkama na zbloudilce v mlze, kteří ani neumějí najít začátek nástupu. Mě a Toma ale nějaká pitomá mlha nemůže rozházet a tak asi po deseti minutách hledání máme cestu a valíme sutí nahoru ke skalám. A už je to tady, první lana, ale taky první kapky deště a zesilující vítr. Švagi to zbaběle balí a já ještě lezu asi třicet metrů, abych omrknul, jaký to mohlo být pěkný, a fakt to vypadá hodně slibně. Bohužel kluzký skály a nahoře sníh jsou příčinou toho, že si tuto lahůdku musíme nechat ujít. A tak se staženými vocasy a za stále zesilujícího deště jdeme zpět na Dibonu. No aspoň nějaký tip na příště. Vzhledem k počasí se také pomalu loučím s kráskou Myriam. Večer v kempu zaháníme chmury a lezavé počasí vydatnými doušky Rumu a Bechera.

Pátek 8.7. - ráno kupodivu sucho a náznaky modré oblohy bojují s cáry šedých mračounů. Kdo asi vyhraje? Kolem 2.500 m sníh! Balíme lana a frendy, dáváme kafčo pro zahřátí - dobrej nápad - a vzhůru na Cinque torri. Parkujeme pod věžema, nikdo tam není, pak přijíždějí ještě dvě auta, počasí pořád 'good'. Jdeme pod stěnu, je mi jasný, že budu všechny dýlky tahat já, nák mě začíná bolet břicho a je mi blivno - to určitě to zatracený kafe - blbej nápad. (Když jsem se ptal Bobra, kterej to lezl před rokem, jaký to je, tak mi odpověděl, že tak maximálně jako sedmy na Prachově. Představil jsem si například takovou jižní na Šikmou věž a to mi fakt na kuráži nepřidalo... Představa něčeho podobného v pátý dýlce sto metrů nad zemí mi furt straší v hlavě - počasí bohužel pořád dobrý.)

Navazuji se a už jsem v první dýlce. Mokrá spára, převísek, všude dobrý jištění, kupodivu to jde až moc lehce. Pomalu se uklidňuju a lezeme další dýlky. Počasí zatím drží. Přichází hnusný rozbitý traverz a po něm krásný vzdušný traverz - pod prdelí šedesát metrů luftu. Pak pětkový dlouhý žlábek a komínky, vše v překvapivé pohodě. A už se to pokládá a mířím rozbitým terénem na vršek. Popoháním Švagiho, protože se zatahuje a začíná krápat. Máme to za sebou! Ted' honem najít slaňák a dolů. Pobíháme zmateně jak magoři po vrcholu a hledáme kruh někde na hraně. Taky jsem se mohl zeptat, kde přesně je! Informace, že se slaňuje do komína, je sice pěkná, ale nějak nedostačuje. Nakonec nacházíme slaňovací řetěz v místě, kde jsme ho nečekali a ani nehledali. Krátký slanění, pak hooooódně dlouhý slanění komínem, na jehož konci si připadám jak pouťová vopice na gumě, (bylo to 60 m) a už nás věž vyvrhla ven. Ještě jedno krátký a jsme na úpatí a jdeme k báglům - paráda, jsme hrdinové. Balíme matroš a scházíme k autu. Začíná pršet, pak kroupy. Vyšlo to akorát. V autě baštíme a pijeme, počasí nevadí. Odjíždíme do kempu - horká sprcha, pohodlný spacák a zasloužený spánek. Zítra odjíždíme domů, dobrou noc.

Sobota 9.7. - cesta do Liberce opět v pohodě, v protisměru ale neskutečný fronty a zácpy, jsme prostě děti štěstěny. Dolomity nám předvedly celou škálu ze svého repertoáru

počasí, přesto, anebo navzdory tomu, vše vyšlo nad očekávání. Propříště máme spoustu dalších námětů, co musíme přelézt a kam se vydrápat.

V sámochce v Cortině jsem objevil whisky za u nás nevídané ceny, proto doporučuji:

The Glenlivet - 18 Eur (právě ji mám ve skleničce vedle klávesnice)

Glenfiddich - 17 Eur (u nás běžně přes 1000 Kč)

OBAN 14ti letá - 33 Eur (patří do výběru šesti tzv. Classic Malts)

Dlabik

Chateaudouble

Že vám to nic neříká ? Nebojte, brzy bude, určitě se někdo z vás chytí.

Léto za moc nestálo, pokus o týden skalního lezení v Hochschwabu jsme po třech dnech sněžení vzdali, za husté mlhy se mi při další akci podařilo přejít Glockner, to bylo asi tak celé mé letní snažení.

Září, sklizeň vína, babí léto, Francie. Zatím jsme v tomto lezeckém ráji pobývali vždy brzy na jaře. Občas jsme se probouzeli i pod sněhem. A tak jsme lačnili po teple a vyhráté skále. Listovali jsme německým Kletterm a oko padlo na poměrně novou oblast nedaleko Saint Tropez. Oblast se jmenuje podle městečka Chateaudouble, v jehož okolí se nachází několik lezeckých sektorů.

10. září ráno jsme vyrazili ve dvou strojích a osmi lidech. Sedm lezců a moje milá žena Helena. Jih Francie se právě vzpamatovával z přívalových lijáků, náznak jejich doznívání nás zastihl první noc, kdy jsme bivakovali při přejezdu na oblíbeném místě ve Finale Ligure nad „Antoniem“. Po dobré pizze a vínku jsme byli líní stavět stany, ale v jedenáct večer jsme se pod přívaly vody hnali do bivaku nebo do aut. Tím však naše setkání s vodou z nebe padající pro zbytek pobytu skončilo.

V poklidu jsme přešli po dálnici A8 - E80 za Frejus k Le Muy a po okresce N 555 do Draguignan. To je největší město v okolí. Pro Francouze „hlavní město dělostřelců“. Opravdu tam jsou obrovská kasárna, v okolí střelnice a cvičáky, dělostřelecké muzeum. Horší to bylo s hledáním základního tábora. Městský kemp byl zavřený (konec prázdnin, navíc neděle 4 odpoledne, kdo by pracoval.) Naštěstí jsou na kruhových objezdech všude ve Francii poměrně slušně značené odbočky ke kempům, turistickým zajímavostem, informačním centrům, stáčírnám vín a koupalištím. Pár kempů v okolí jsme testovali, ale na tu drahotu nic moc. Na jednom kruháku v Trans en Provence jsem jedním okem zahlédl Camping a la Ferme. (Psáno s krátkým e to značí farmu, takže dobrý. Je-li tam však é - fermé, tak to značí zavřený). Poslední ukazatel na tento kemp byl před vesničkou La Motte, ale při průjezdu jsme žádnou odbočku nenašli. Tak jsme se šli zeptat do lisovny vína. Kam jinam, že ? No a ten tábor byl asi tři sta metrů za tímto bohubíým zařízením.

Takto náhodně jsme objevili dokonalé východisko do celé oblasti. U vinařství Saint Romain zahnete doprava a kolem vinic dojedete do kempu. Teplá voda, splachovací hajzlíky, a plno místa. Recepce je v patře vily před vjezdem do kempu. Stará hodná paní, starý, patrně mrtvičkou lehce postižený pán. Celkové náklady 2,4 EU na den !!!

A další den jsme rozpoutali lezení a degustaci v širokém okolí. Chateaudouble je krásné městečko vysoko na skalní terase, pod ním stejnojmenný kaňon. V jednom hotýlku prodávají místního průvodce, asi za 9 EU, ale vyplatí se. Je to pěkné grafické dílko. Pozor však na pivo. Objednal jsem si malé pivo (řídil jsem) a přinesli mi 100 ml piva za 1,4 EU. Takže raději pastis nebo víno. Většinou jsme lezli v jižní expozici, počasí nádherné. Dobré je, že si zalezou všichni. Pravda, někde je těch pětěk poskrovnu a 6 áčka jsem lezl jinde daleko lehčí. Jeden

den jsme si dali od lezení volno a zajeli do Saint Tropez. Příjemná koupačka a společná fotka před četnickou stanicí.

Historie lezení v této oblasti je krátká, od roku 1998. Autoři cest Daniel Guigo, Patrice Boffredo, Fabrice Berasconi, Yannick Billot a Zbynek Ceppela. Jo, je to Zbyněk Čepela, staří lezci by ho mohli pamatovat s Hrubice a z Tater, kde má nějaké prvovýstupy s Chroustem, Stříbrňákem a Pochylejma. Odešel asi v 68 roce, podle průvodce dělal ve světě všechno možné. Speleologického průvodce, geometra, výškového specialistu, skippera a uměleckého truhláře. Dělal cesty u nás, v Bulharsku, Řecku, Sardinii, na Krétě. No a v této oblasti je autorem skoro poloviny cest. Kromě francouzských názvů dává cestám i názvy české : Zuby nehty, Rusalka, Hlad'ák, Padesátka atd. Poslední cesty od něho byly z roku 2003 a několik za 7a. Slušný výkon na ročník 1947 !

Při každém návratu ze skal jsme doplňovali zásoby vína a cidru - osvěžující mošt, dá se pít v horku a neleze do hlavy. Praktická rada: pokud budete kupovat stáčené víno, poříd'te si nejméně třílitrové kanystry, někde chtějí dokonce pětilitrové. S petkama vás vyhoděj. Oni ti Frantíci opravdu nejsou žádní internacionalisti. Po pěti dnech jsme měli lezení a vína až nad hlavu. Návrat jsme tradičně absolvovali v husté dešťové cloně.

A ještě praktické rady pro lezení :

Průvodce	Chateaudouble	-	Escalade	en	Dracenie	-	cca	9	EU
Autor - Philippe Bugada									
Oblasti:	Les Marinouns	95 cest	(5+	/		8+)	
	Bau des Prannes	60 cest	(6a	/		8+)	
	Baume de Sain Jean	24 cest	(7a+	/		8+)	
	Reboiullon	60 cest	(4+	/		7b)	
	La Pale	78 cest	(4+ / 7b)				

Tedy práce dost ! Maličko z ruky, ale vyplatí se !

Úspěšnou lezeckou sezónu 2006 a setkání ve zdraví na výroče 2007 přeje z Písku

Mirek Novotný

Expedice Pamír 2005

Protože jsem před dvěma roky na Leninovi neuspěl, pokusil jsem se o reparát. 9.července jsme se sešli na Ruzyni ve složení Bača, Robert Štikar, Honza Martínek a já a z nečlenů LKP se zúčastnil Petr - doktor výpravy, Mirek a Hana.

Trasu Praha - Moskva - Bishkek jsme absolvovali letecky a vzhledem k informaci o nové silnici jsme zvolili cestu do Oshe a dále do BC v Achik-Tach (3800mm) autem. Dva dna v Oshi jsme vyplnili nakupováním potravin a 13.7. večer jsme konečně v BC. Stavíme stany a těšíme se na první výstupy.

Aklimatizační výstupy jsme podnikali z BC. Nejprve jsme se vydali na nenáročnou vycházku do sedla Putěčestvěnikov (4200mm) a na přílehlý vrchol. Další den jsme za nepřilíš pěkného počasí vystoupili na Pik Petrovský (4700mm). V následující den nás zasypal sníh, takže se nám volno na sušení prodloužilo na dva dny. Další výstup jsme naplánovali na vrchol 5100mm, který se podle mapy měl nacházet v hřebenu za sedlem Putěčestvěnikov. Skutečnost se však od mapy dost lišila, ale i tak byl výstup na kótu 4750 mm v čerstvém sněhu docela hodnotný.

Za další postupný cíl jsme si zvolili M.Razděl'naja 6150mm, který je již na trase normálky na Lenina. Poprvé nastupujeme na ledovec z Lenina a po přenocování v C1 (4200mm) pokračujeme druhý den do C2 (5400mm). Přes noc napadl opět sníh a naše

družstvo zcela výjimečně vyráží z tábora jako první. Prošlapáváme stopu až na plochý hřeben pod vrcholový výšvih (cca 5800mm), kde však vcházíme do mraků a při viditelnosti na 20m se radíme co dál. V tom Bača nahlásí elektrický výboj a najednou jsme o 100 výškových metrů níže a čekáme, co se bude dít dál. Ostatní družstva nás dohánějí a k našemu překvapení i přes naši informaci o elektrických výbojích pokračují dál. Zahřmění nám však dává jasný pokyn k sestupu do C2, kde se rozhodujeme o návratu do BC ještě týž den.

V základním táboře jsme vzhledem k nepříznivému a nejasnému počasí pobýli celkem 3 dny a rozhodli jsme se, že s dostatkem jídla vyrazíme do C2 a budeme čekat na příznivé podmínky k výstupu. Měli jsme štěstí. Hned první ráno v C2 (28.07.) bylo pěkně a Honza, Robert, Petr, Mirek a já jsme vystoupili na M.Razdělňaju. Honza a Mirek jsou již s výkonem spokojeni a další den sestupují, Bača se chystá na opravný pokus a Robert, Petr a já se rozhodujeme o výstupu do předsunuté C3 (6400mm).

Druhý den ve čtyři odpoledne stavíme stan v C3 a 4 hodiny připravujeme tekutiny na příští den. Po trochu rušné noci - nikdo z nás toho z různých důvodů moc nenaspal - vykukuji v šest ze stanu, ale počasí moc příznivé není. Vařím čaj, trochu posnídám. Mraky se začínají trhat a k našemu stanu přichází první dvojka, která razí k vrcholu. Najednou se Robert i Petr vzchopili a společně vyrážíme v 7:20 k vrcholu. Inverze v 6000mm je nádherná, slunce začíná svítit, ale vítr z nás vysává energii. Musíme překonat technicky nenáročný mixový výšvih. Za ním se před námi otvírá veliké, asi dvoukilometrové sněhové plato, které se zdvihá k nevýraznému vrcholu Pik Lenin (7150mm). Na vrcholdorážíme asi v 12:30 právě ve chvíli, kdy přes něj začínají přecházet první mraky vysoké oblačnosti. Jsem rád, že jsem nahoře, ale zároveň mám obavu ze zhoršujícího se počasí. Gratulujeme si, děláme pár fotek a již kluky pobízím k rychlému sestupu. Teprve po překonání plata jsem klidnější a již v pohodě sestupujeme k našemu stanu. Tady krátce odpočíváme, vařím čaj a polévku, balíme a pokračujeme v sestupu. Začíná docela hustě chumelit, únava se stupňuje, naštěstí si dobře pamatuji cestu přes M.Razdělňaju, kde potkáváme dvě družstva, která raději zabívala. Sestupujeme čerstvým sněhem do C2, kde nás radostně vítá Bača, který si včera vybojoval také svoji M.Razdělňaju.

Další den balíme, rozdáváme zbylé jídlo a sestupujeme přímo do BC. Pak již jen odpočíváme, jíme, na střídačku bojujeme s průjmem a těšíme se na návrat domů.

Celá akce proběhla bez nehody a všichni účastníci přispěli svým dílem k jejímu pohodovému průběhu. Vzhledem k tomu, že všichni účastníci si vyzkoušeli svoje možnosti ve vysokých horách a všichni dosáhli svoje nová výšková maxima, je možné hodnotit akci jako velmi úspěšnou.

Ruda

Zimní radovánky 2005

Zpočátku to vypadalo na nudu v Čechách. Čtrnáct dní před Vánoci jsme lezli na Kaitersbergu (Šumava) v krátkých rukávech, do dvacátého ledna sníh jen na horách a jen tak, aby se neřeklo. Ale pak to přišlo a sníh ležel i ve středních polohách až do půlky března.

Po mnoha letech se rozjely lyžařské vleky tam, kde nikdo již nedoufal, že ještě jezdit budou, obětavci projížděli běžecké stopy na Tábořsku i kolem Milevska a Písku. Ledy na Javoru vydržely po celou zimu a tak jsme se vyřádili do sytosti. Pět týdnů prašanu na Šumavě, metr, metr a půl, skoro dva metry! Na německé straně ráj pro skialpinisty a freeridisty všeho druhu. U nás samozřejmě všechno zakázaný. O to více přitažlivé! Dali jsme několik fantastických sjezdů z Velkého Javoru 1456 m k Velkému Javorskému jezeru 990m, nejdelší a nejdívočejší byl sjezd z Malého Javoru 1384 m k Malému Javorskému jezeru 920m. Jak

předesláno, v Německu je to bez problémů, lesy plné elegantních křivek od lyží či snowboardů, postarší dámy s nejnovějším skialpovým vybavením s ostychem opouštějí preparované stopy a neobratně se řítí strání smrkovým mlázím.

Na české straně jsme řádili na Ostrém 1293 m. Dvakrát jsme se spustili prudkými severovýchodními stráněmi a napotřetí jsme projeli Pašeráckou stezkou do Hamrů. Vyděsili jsme několik běžkařů, stoupajících po modré značce na Ostrý. Vrcholné prašanové opojení jsme zažili 20. února na Kaitersbergu, kdy jsme sjížděli mezi skalami, na kterých jsme se v prosinci při lezení vyhřívali na sluníčku. Nikde ani stopa po lyžích, tedy to té doby, než jsme se objevili my.

K noblesním a zdařilým akcím této zimy se řadí pobyt skupiny LDN * na chatě Yeti v Obřím dole. Já s Mílou jsme vyrazili o den dříve, ve středu 23. února po práci. Plán - noční přechod Špindlerův Mlýn - Pec pod Sněžkou. V sedm večer jsme zaparkovali auto pod Špindlem na opravdu hlídaném a opravdu bezplatném parkovišti, obuli plastové boty, vlezli pod těžší bágly a za vytrvalého sněžení vyrazili. Prodírali jsme se davy hostů zoufale hledajících ubytování, parkování co nejvíce ve středu, či volného místa v desítkách barů a jiných podniků. Skoro jak v Las Vegas. Češtinu jsme nezaslechli. Funěli jsme Špindlem kolem bývalého obchodáku nahoru ke škole, ta se chudinka ztrácí, zatarasená novými domy a hotely. Svátý Petr zářil také jako Lunapark. Poslední hotel, asi Stráž, duněl zábavou. Za ním končila civilizace. Cesta Dlouhým dolem je v zimě uzavřená, to, že jsme na ní správně, jsme poznali podle cedule horské služby upozorňující na nebezpečí lavin. Naštěstí mrzlo až praštelo a sníh přestal padat. Drželi jsme se jedné stopy, místy zafoukané. Někdo ten den sjížděl od Výrovky. Cesta jde většinou po pravém břehu Dlouhého potoka. V závěru, kde se důl zužuje a stává se strmým, přešla stopa na druhý břeh a vedla pro náš výstup velmi příkře. Ten, který sjížděl, navíc za dne, si mohl vybírat. Ve tmě a mlze jsem se nechtěl moc od stopy vzdálit. Tyčování bylo beznadějně zafoukané, pokud tam nějaké je. Nakonec jsme se přeci jen přehoupili přes nevýrazné žebro a narazili na tyče od Výrovky. Vichr, zima, půl jedenácté a chata nesvítil. Bývalo zvykem, že za nečasu na hřebenových chatách svítily do tmy silné výbojky. Noční sjezd po cestě přes Richtrovky do Pece nebude také hned tak zapomenut. Sto metrů pod Výrovkou se vyjasnilo, bylo krásně vidět a tak jsme pelášili po urolbovaném povrchu často nekontrolovatelnou rychlostí. Všude se však dalo vyjet z cesty do lesa a v hlubokém prašanu zvolnit. Na Yetici jsme dorazili o půlnoci.

Ve čtvrtek jsme se vydali Modrým dolem k Výrovce, hory prázdné, jen několik běžkařů a nad Děvinem pár skialpinistů. Bohužel bylo zataženo, ostrý vítr. Na Rozcestí jsme dali polévku a pivo, po krátkém odpočinku jsme vystoupali na Liščí horu 1363 m a odvážně se vrhli do Liščí jámy. Stráň příjemně překvapila, asi tři sta metrů pohodových obloučků na zelenou značku. Po ní jsme se vrátili k bufetu Na rozcestí, s větrem v zádech dobrušlili k Výrovce. Sjezd do Modrého dolu od tyčování na traverzu Luční hory byl bojem s bílou tmou. Až dole, někde u cedule „Tady je Krakonošovo“, jsme se mohli soustředit jen na perfektní styl a táhle oblouky v prašanu. K večeru dorazil Petr, později skupina Gogo a běžkařská sekce. Na Boudě pod Sněžkou nás jen okrajově tolerovali, bouda byla plná snowbordáků. Zírali na akční záběry svých amerických idolů, sjíždějících střechy, zábradlí, shody a hodně moc strmý stráně kdesi v Utahu. Všichni ucucávali z plechovek Red Bulla, jen nás pár v koutku usrkávalo pivo.

V pátek jsme vyrazili na Sněžku 1603 m. Razili jsme stopu v novém prašanu, u vodárny jsem neměl dobrý pocit. Míla neochvějně stoupal jako první, od vodárny se prodral dopředu Lukáš Svoboda a zbytek cesty k Obří boudě dělal sněhovou frézu on. Na Sněžku jsme vyšli na pásech, míjeli jsme se s dlouhým hadem uniformovaných Poláků (vojáci, turisté? Něco napůl). Z naší strany jezdila lanovka, takže počasí nebylo špatné. Překvapil příjemný bufet na horní stanici lanovky, kde jsme se zahřáli, doplnili tekutiny a směle se vrhli do centrálního žlabu Sněžky od druhého sloupu. Správně se to místo jmenuje Rudník. Na

prvních metrech jsme každý inkasovali několik hlubokých vrypů do skluznice, dál pak nádhera, tolik sněhu ve žlabu nepamatuji. Sešli jsme se na chvíli u vodárny a pokračovali žlabem na dno k Úpě. Obloukem jsme došli k Yetici, kde jsme se lehce občerstvili a seznámil jsem druhy s další taškařicí, kterou jsem na ně vymyslel. Sjezd z úbočí Růžové hory ke kapličce před Yeticí. Dnes je to velká mýtina, několikrát jsme odtud stahovali při brigádě dřevo, jen asi sto metrů pod vrcholem je dnes neporušený les. Na pásech jsme šli ke Kovárně a v ostré zatáčce nad ní jsme pokračovali již podle čuchu šikmo vzhůru. Lukáš znovu vepředu jako stroj. Vysoko v lese jsme se obtížně orientovali a nevěděli, odkud správně najet na vyhlídnutou stráň. Romantiku narušovaly opakované telefonáty, kdy chudák Míla musel neustále vysvětlovat potencionálním zákazníkům, že je zrovna momentálně s dětmi na horách. „Se z toho po....“ vykřikoval, „celej tejden žádnéj kšeft a v pátek odpoledne se všichni zblázněj!“

Následovala jedna z největších nádher. Nahoře řídký les, smrky jak dokonale postavené slalomové branky, níže otevřený terén, neskutečně vysněžený. Každý ochranář by nás musel pochválit, neublížili jsme ani větvičce. Večeře na Betyně zakončená palačinkami završila bezchybný den.

V sobotu jsme byli domluveni s Pájou Mináčem, že se sejdeme na Černé hoře 1299 m. „Odpočíval“ tam s rodinou. Pojali jsme cestu výletně, šli jsme po běžkařských trasách. Chtěl jsem si osvěžit vzpomínky na své lyžařské dětství. Nejprve jsme si, ale s Mílou udělali v Peci ohromnou radost. Po třech letech snažení objevil plíšky na hole! Ne ty barevný smaltovaný, ale klasický ražený, plechový. No nádhera! Poté jsme se vrhli do prudké stráně od cukrárny, kudy před lety chodívali jičínští Agrostrojáci na svoji Jančíkárnu. Dnes to šlo jen kousek a pak jsme nasadili lyže a širokou cestou pro rolby a skútry jsme vystoupali do míst, kam jsem jezdil s rodiči v zimě i v létě až do svých šestnácti let. Na mapě se to místo jmenuje Javorské boudy. Chata Javorka stojí stále, kolem je několik nových vleků, my jsme, dávno tomu, statečně šlapali u lesa kolem Dakoty a učili se sjezdářskému umění. Občas nás vzali kladeňáci na vlek, později i legálně, denní permice 15 Kčs.

Vyfotil jsem si Javorku i Veberovku. Kolem jsem to jen obtížně poznával. Po hlubokých lesích ani památky. Mezi Veberovkou a Kolínskou, kam jsme chodili na vyhlášené poháry, býval hluboký les. Zdá se, že za dvacet let by mohl být opět. Na Kolínské boudě jsme dali polévku a pivo, přeci jen doba borůvkových pohárů s domácí šlehačkou je čtyřicet let vzdálená. Obávaný Václavák se mi nezdál tak prudký. Odsud začíná pozvolné stoupání na Černou horu. Skoro pokaždé jsem si tady ve sjezdu natloukl (Jean Claud Killy a Guy Perillat - naše vzory, jsme napodobovali i na běžkách. Tony Sailer ten byl už pro nás již starý). A u Sokolské boudy jsme narazili na část rodiny Mináčů, zbytek pak dojel lanovkou z Janských lázní, usadili jsme se v bufetu na lanovce, dětičky konzumovaly, mazaly se kečupem a hořčicí, polívaly barevnými nápoji a my staří jsme se nerušeně bavili. Sjezd do Pece po táhlých sjezdovkách potvrdil pohodovost výletu, krátké občerstvení na Betyně taktéž. Cestou na Yetici jsem se na chvíli zastavil na Stěžerech a pozdravil dávného přítele Vlášu Těšitele. Příjemné setkání. Lezl jsem s ním při svém prvním zájezdu do vyšších hor než Tatry. Letos to bude třicet let! Pořád leze, pořád pracuje i když má věk důchodový! Večer jsme se maličko upravili pečlivou prací s nápoji.

V neděli ráno další nášup prašanu. Rozloučili jsme se s chatou, běžkaři jeli do Žacléře, Gogoušové a Češkové ještě do Obráku, já s Mílou a velkými bágly směr Špindl. Modrým dolem se nám vůbec nechtělo razit cestu a tak jsme zvolili stejnou cestu jako při příjezdu. Z Pece přes Richtrovky na Výrovku. Po čtyřech dnech slunečno, nadále mrazivo a silný vítr. Na Výrovce třináct pod nulou. Těšil jsem se na les při cestě na Pláně. Jenomže on tam taky není a tak od Rozcestí až k lanovce na Pláni boj ve vichru a mrazu, žádná radost. Odměnou pak byl sjezd po Turistické a Hromovce k autu. Ani jsme ho moc nemuseli vykopávat ze sněhu.

A tak jsme uzavřeli naše pětidenní sportování. Míla to lakonicky zhodnotil : Docela slušnej kopr.“

* LDN může znamenat to, co každý zná nebo také Lezecké družstvo neduživí. Málo užívaný název stařecké sekce HO Klíšřata.

Mirek Novotný

„Jak se žije u protinožců“

Nevím, jestli má vlastně cenu psát jičíňákům něco o Novém Zélandu, protože polovina Jičina tam už byla. Tak pro ty, co znají Zéland jen z mapy a vyprávění. Nejdříve musíte přežít příšerně dlouhý let. Prvních 5 - 6 hodin to jde. Ale na Zéland se letí minimálně 24 hodin, + několik hodin v přestupní zemi. Teda já zase tak netrpěl, neboť díky omylu aerolinií jsem letěl v „Prestige Class“. Místo na nohy asi 2 metry a v takovém křesle jste ještě neseděli! Vlastní TV a šampaňský, kdykoli si vzpomenete, je samozřejmostí. A ty letušky... Skoro se mi zdálo, že do té naší „Prestige“ chodí jen ty nejkrásnější :-).

Jelikož je Zéland naproti Jičinu, tak je tam vážně všechno naopak. Sluníčko jde zprava doleva, jezdí se vlevo, zadní brzda na kole je na levé straně, Vánoce jsou v létě a kompas ukazuje na jih. První (a zdaleka ne poslední) hospoda, do které jsem vkročil, mě uvítala tóny Monkey Business a následovala Zuzana Navarová. Řekl jsem si, že jsem tu asi správně a koupil si lahváče Plzně. A když jsem řekl, že jsem přijel z Jičina, tak snad v celé vesnici nebyl jediný člověk, který by nevěděl, kde to je. Jóóó, až tak je Jičín profláklej. Musím ale upřesnit, že za dobré jméno Jičina a lidí v něm může Honza Rampa. (Málem bych zapomněl, že první Češka, kterou jsem na Zélandu potkal, znala Vlašina a Bárnyho).

Jelikož ročenku LKP čtou většinou lezci a lezkyně (nebo alespoň lidé, co nějakého horolezce už viděli na vlastní oči), tak nebudu popisovat ty nááádherné pláže s bílým pískem, s delfíny a tuleni všude kolem a přesunu se do kopců a skal. Teda kopců tu mají hodně. Někde strmé sopky porostlé deštným lesem, nebo táhlé kopce s horskou pouští a i opravdové hory s ledovcem a věčným sněhem se tu najdou. Několik hor je vysokých nad 3000 m.n.m. a jejich někdy až neuvěřitelně strmé stěny ze všech stran přímo vybízejí ke zdolávání. V zimě (rozuměj v červnu až srpnu), by se v Jižních Alpách a horách Otaga líbilo skialpinistům. Ale v žádném obchodě jsem jediné skialpy neviděl. Asi proto, že nejoblíbenějším způsobem výstupu na kopce, ať už s lyžema, bez lyží nebo na kole, je využít helikoptéru.

Skal se tu také najde dost, ale ne na všechny se leze. Je tu několik vyhlášených a turisty přeplněných skalních oblastí, kde vás profesionální team instruktorů naučí za 3 dny a cca 12 000Kc slaňovat a možná, že si vyzkoušíte i lezení na druhém konci lana neuvěřitelných 20 metrů vysoko. Ale taky tu jsou nádherné bouldrové oblasti a několikadélkové stěny, kde když si nezlomíte prst jako já, zažijete fantastické lezení v čarokrásné krajině s kulisou velehor v pozadí a oceánem na druhé straně.

Jestli chcete vidět podivná zvířata, ještě podivnější rostliny a nejpodivnější zvyky lidí, co visí hlavou dolů, tak rozbijte prasátko a „Aoteaaora“ vás uvítá s otevřenou náručí. (tedy jen pokud se neznelíbíte imigračním úředníkům, kteří vás mohou trápit i několik hodin a poté poslat domů).

Kia Ora Bobr

Hvar 2005

Vymyslet v tomto poněkud neshovívavém létě místo a čas pro dovolenou, která vám neproprší, byl vskutku heroický výkon. Že by se na to dalo jít racionálně a logicky a mít dokonce i úspěch, to by mě ani v nejdívovějším snu Maxipsa Fíka nenapadlo.

Všechno to začalo tak, že jsem letos slíbil dětem cestu k moři. To bylo určující. Druhou podmínkou bylo lezení. Za další - nechtělo se mi nic plánovat, tudíž ideální by bylo k někomu se přifařit. Aby bylo zajištěné ubytování. Pak bych uvítal nějakou společnost pro své děti, protože děti, jak známo, se na dovolené pouze se svými rodiči obvykle časem nudí a jsou protivné. Je to k nevíře, ale takové podmínky i společníky na dovolenou jsem sehnal. Všetečkovi.

Upřímně řečeno, mělo to i své mouchy. Ještě v okamžik odjezdu jsem netušil, kam nás pneumatiky našich vozítek ponесou. Věděl jsem pouze, že nejedeme do Francie, kam jsme původně zamýšleli. Volba padla klasicky k tomu nejbližšímu moři, do Chorvatska.

Fugasova úvaha byla tak jednoduchá a přímočará, že se jí dalo těžko uvěřit. Pokud je všude na pevnině hnusně, chtělo by to dojet co nejdále od pevniny. Pokud by někdo pochyboval o tom, že nic není náhoda a všechny informace k nám přicházejí v pravý čas, tak tentokrát by uvěřil. Těsně před odjezdem z internetu na Fugase vykoukla zprava o lezecké oblasti na Hvaru, tak míříme tam.

Cesta probíhala velmi zajímavě, od hranic s Rakouskem až do Splitu z nebe crčely provazy vody a občas jsme pochybovali o tom, je-li vůbec nutné mít zapnuté stěračce. Trajekt mám ujel, na Hvaru jsme se ztratili. Ale pak už byla jen a jen pohodička. Děti nezlobily, že je voda trochu studenější jim bylo úplně fuk. Západní pobřeží Hvaru s osadou romantického názvu Svatá Neděla je nádherné. Chybějí tu rozsáhlé písčité pláže. Pobřeží je rozeklané a divoké. Nad vesnicí se ve skále ukrývá jeskyně s kostelíkem zasvěceným Panně Marii, jež sloužila za úkryt pro obyvatele ještě za I. světové války. Ještě výše se pak tyčí nejvyšší vrchol ostrova hora Svatý Nikola. Výstup od pobřeží na jeho vrchol představuje trasu odpovídající převýšením, charakterem i náročností výstup z Pece pod Sněžkou na vrchol Sněžky. Pouze s tím rozdílem, že šlapete ve třicetistupňovém vedru a fučí na vás vítr jako z dobře rozfajrované pece. O to víc musíme pochválit Moničku, Vladku a Terezku, které absolvovaly tento náročný výstup v extrémních podmínkách celý po svých.

No a kde je to lezení? Lezeníčko je pěkně u mořička. Miro, který celou oblast nejen spravuje, ale dokonce ji i vlastní, vám rád prodá průvodce. Ale není vůbec třeba. Miro je Slovák, který zde už několik let žije a rád vám poradí cesty dle vašich schopností a ambicí. Je zde několik desítek cest obtížnosti 5a až 8a francouzské stupnice. Podle našich zkušeností je klasifikace dosti přitvrzená, takže my, co si v Arcu ještě užíváme 7a, tak tady je 6b/6c stropem. Cesty se nastupují z pevné země, pro romantiky se tu najdou i cesty začínající nad vodou. K nástupu buď dotraverzujeteš, nebo se necháš dovézt lodí. Pokud vás omrzí lezení na laně, je tu asi 800m dlouhý traverz obtížnosti 5a až 5c, posledních 40m prý 8a. Přesvědčte se. My jsme to přijali jako fakt. Možností prvovýstupů nad hladinou i výše v hoře je, jak by řekl Miro, „neúrekom“. Strávili jsme tu necelých deset dní v příjemném prostředí, postupně plnili všechna předsevzetí, která jsme od letošní dovolené očekávali. Prostě ideální rodinná dovolená.

Na zpáteční cestě trajektem jsme si ještě popovídali s našim starým známým Davidem Vávrou, hlavním protagonistou pořadu „Šumná města“. Byl i s celou svou početnou rodinou námořním inspektorem vykázán z předimenzované jachty, která měla kapacitu 4 osoby. Bylo jich tam ale dohromady 17. A tak se jich třináct vracelo zpět na základnu trajektem. Ale nevypadali nijak rozhozeně. Přece si nenechají zkazit dovolenou takovou lapálií.

Vyjeli jsme z trajektu a zabloudili okamžitě ve Splitu, anobřž jsme se vraceli už bez Fugasových. Na jedné křižovatce vedle nás zastavil chlapík na skútru. Z okénka jsme se

zeptali na správnou cestu. Dal pokus začít nám to vysvětlovat, pak se zarazil a na zelenou mávnul rukou, ať jedem za ním. Projel s námi celý město a pak nás vyslal výpadovkou správným směrem. A pak že tu Čechy nemají rádi. Po ujetí několika kilometrů po nové chorvatské dálnici začalo - jaké překvapení - lejt jako z konve. Není nad to, zvolit i na dovolenou správnou strategii a taktiku. A nebo stačí jen ta správná společnost. Ale bacha, Fugasovi si na příští rok zamlouváme znovu my!

Lájiček

BMFF

Ve dnech 10.-11.června 2005 proběhl v jičínském Biografu Český ráj již třetí ročník Banff Mountain Film Festival – World Tour. Zástupci pořadajícího Lezeckého kroužku Prachov tentokrát měli možnost zúčastnit se na podzim roku 2004 hlavního filmového klání, které probíhá každoročně v kanadském městečku Banff a vybrat tak pro jičínskou projekci to nejlepší, co bylo natočeno. V Jičíně se filmy tradičně promítaly ve zhruba čtyřhodinových blocích ve dvou promítacích večerech. Snímky jsou širokoúhlé, s českými titulky a opatřeny zvukem dolby stereo.

Festivalové obecnstvo je velmi různorodé a tomu se přizpůsobuje i skladba filmů. Vyznavači zimních sportů si jistě vychutnali krásné záběry sjezdů v hlubokém prašanu kombinované s odvážnou akrobacií na lyžích i snowboardech, bikeři se mohli inspirovat ukázkami toho, co vše se dá na kole sjíždět, milovníci adrenalinových sportů tajili dech při snímcích o paraglaidingu či divoké vodě a v neposlední řadě si přišli na své horolezci při filmech o skalním lezení nebo o himalájské expedici. A kdo vůbec nesportuje, pobavil se třeba u filmu A Russian Wave sledujícím cestu dvou profesionálních kanadských kajakářů na Čukotku. Jejich úkolem bylo zmapovat zdejší řeky a přivést do oblasti klienty. Počáteční nadšení bylo vystřídáno rozpaky z toho, že v čukotských horách se vyskytují řeky s klidnou vodou naprosto nevhodnou ke sjíždění, ale později se oba kajakáři obstojně asimilovali do prostředí pohodových čukčů, majících po ruce vždy nějaký ten stakan vodky, vesele s nimi rybařili a celou výpravu pojali jako poznávání kulturních rozdílů a mentality mezi svým a jejich světem.

Ovšem film, který si získal diváky asi nejvíc, se jmenuje Alone across Australia. Jak už název napovídá, zachycuje osamocenou pouť dobrodruha Jona Muira napříč australským kontinentem. Při své 2500 kilometrů dlouhé cestě přešel za 128 dní se svým pejskem pouště, obcházel solná jezera a přitom se živil pouze tím, co mu příroda nabídla. Musel posunout své fyzické i psychické schopnosti až za hranice možností. Často už skoro propadal beznaději a přežil jen díky svému instinktu a dokonalému porozumění přírodě a jejím zákonitostem.

Z takového filmu lidskost a odhodlání přímo prýští, stejně tak jako vás nenechá chladným dokument o horolezci, který při jedné ze svých výprav omrzl tak, že mu musely být amputovány podstatné části všech končetin a on i přesto dál vyráží do hor a naučil se žít a lézt s protézami. A k zamyšlení nad tím, jak se vám změní žebříček hodnot, když se vám narodí potomek, vede film Ciao Martina. Simone Moro, jeden z nejznámějších italských horolezců, bilancuje svůj život a kariéru alpinisty během zimního výstupu jižní stěnou Shisha Pangma 2003/2004. Svoji pětiletou dceru Martinu totiž nechal doma a moc se mu po ní stýská .

Mezi jednotlivými filmy uplatnil, stejně jako v minulých ročnících, své řečnické umění moderátor Václav Žmolík, který jednotlivé snímky uváděl, představoval divákům sponzory festivalu a losoval držitele vstupenek vyhrávající hodnotné ceny. Kromě uměleckých zážitků jste si tak mohli z kina odnést krásné batohy, boty, spacáky, lana, karabiny, sedací úvazky, sportovní oblečení, hůlky ale i cestovní solární dobíječku baterií či

knihu od National Geographic. Mimoto měli sponzoři možnost prezentovat své kolekce i v předsálí kina, což se těšilo v přestávce velkému zájmu zúčastněných.

Stalo se již tradicí, že v rámci festivalu probíhá i jedna příjemná oficialita, kterou je předávání čestného členství Českého horolezeckého svazu. Nejinak tomu bylo i letos a tentokrát ho obdržel z rukou současné předsedkyně Aleny Čepelkové bývalý mnoholetý předseda Jirka Novák.

Jako jednu z doprovodných akcí festivalu nutno zmínit zdařilou besedu s účastnicemi expedice Everest 2005. Horolezkyně Soňa Boštíková a Lucka Oršulová promítly v sobotu odpoledne sérii zajímavých fotek doplněnou o poutavé vyprávění zážitků z expedice na nejvyšší horu světa. Besedě ještě předcházela projekce filmu o chráněné krajinné oblasti Český ráj, která slavila v těchto dnech 50 let od svého založení.

Za zmínku jistě stojí i další z doprovodných akcí Banff Mountain Film Festivalu a tou bylo slavnostní otevření naučné stezky mapující na Jičínsku místa střetů během prusko-rakouské války v roce 1866. Na Valdštejnově náměstí nejprve zazněl koncert vojenské dechové hudby a následně zde přibližně stovka příslušníků historických vojenských jednotek předvedla bitevní ukázkou

Oproti předešlým ročníkům Banff Mountain Film Festival – World Tour měl ten letošní přece jenom něco navíc; sobotní dopolední projekci, která byla určena partnerům, sponzorům a zvláštěm hostům festivalu a také zástupcům medií. A druhou potěšující skutečností bylo to, že festival a město Jičín poctil svou návštěvou konzul kanadské ambasády, který se zúčastnil oficiální večere se zástupci Města a Lezeckého kroužku Prachov, vystoupil na Valdštejnskou bránu a pochopitelně navštívil sobotní večerní projekci, kde pronesl krátký projev nastiňující další spolupráci.

Takže festival úspěšně skončil. Po oba promítací večery bezzbytku vyprodané kino bude motivovat pořadatele při přípravě dalšího, již IV. ročníku.. A opět nezůstane jen u filmů, budou i doprovodné akce a nějaké to překvapení navíc. Takže se těšte, sledujte web LKP a včas si zamluvte lístky, ať o to nepřijdete.

Fugaska

24 hodin na Prachově

V pátek 5.8.2005 se sešel na startu na Turist'árně rekordní počet závodníků. O účast na XI. ročníku 24-hodinovky projevilo zájem 48 dvojic (z toho 3 ryze ženské dvojice) ! Pro tento rok byly vypsány tyto povinné věže – Krákorka, Mravenčí, Bella vista a Šikmá věž. V 18 hodin XI.ročník zdárně odstartoval. Už první hodiny lezení ukázaly, že tak vysoký počet účastníků je problém, protože se poprvé v celé historii závodu začaly dokonce tvořit fronty na cesty. Nicméně závod zdárně pokračoval a s přibývajícím tmou začalo ubývat světýlek ve skalách a zvyšovala se účast na Turist'árně. Nicméně favorité na přední umístění dál s čelovkami makali ve stěnách. Pár itinerářů totiž bylo nastaveno na překonání rekordu. A pak kolem půl třetí ráno – konec. Začalo pršet a přšelo a přšelo...

To už jsme se skoro všichni zase sešli na Turist'árně a závod byl definitivně zrušen. Vzhledem k tomu, že se odstartovalo a proběhlo více jak 8 hodin závodu, dohodli jsme se, že se závod v náhradním termínu opakovat nebude a že se vrátí startovné. Výsledky závodu jsme také nevyhlašovali, protože závod byl zrušen před sobotní dvanáctou hodinou - tak jsme se dohodli před startem XI. ročníku. A potom jsme se v debatách o lezení a o závodě propili až do rána. Při těchto „moudrých“ diskusích jsme zjistili, že jsme přišli o ročník, při kterém by se zřejmě strhla velká bitva jak o vítězství, tak o překonání rekordu. Škoda, tak snad příští rok při prvním srpnovém víkendu to bude s počasím lepší.

A co se týče velkého počtu závodních dvojic, bude nejspíš nutno jejich počet při dalším ročníku omezit. Na jaký počet účastníků a jaký bude systém přihlášek do závodu budeme muset během jara 2006 ještě prodiskutovat. Tak to je o XI. ročníku „čtyřladvacítky“ asi všechno.

Tak ahoj Coufy

Bobr cup 2005

Ty, co si myslí, že půjde o nějakou sprostárnu, asi teď trochu zklamou, protože bych chtěl v následujících okamžicích přiblížit jeden rádobý "adrenalinový" závod - Bobr cup.

Na začátku školního roku mi Mazi oznámil, že 8.října v sobotu jedu s ním a s našim společným kamarádem Měčou (Biatlon club Jilemnice) na již výše zmiňovaný Bobr cup. Složení našeho týmu tedy bylo: běh-Mazi, kolo-Měča a kajak-já. Jenže problém byl v tom, že jsem na kajaku jel asi tak dohromady 3x v životě a to ještě za pomoci mého taťky:-). Takže jsme se s Mazim dohodli, že on, jakožto zkušený kajakář, mi ukáže ještě v září na Holínském rybníku nějaký ty eskymáky atd. atd. Ještě předtím jsem si vyzvedl neoprén, který mi domluvil taťka od Járy. No sešli jsme se u rybníka, já nalezl do kajaku a Mazi zjistil, že neumím ani pořádně pádlovat a když jsem se učil eskymáka, tak to snad bylo ještě horší. No ale nějak jsme to přechodili, Mazi mi aspoň řekl nějaký základy. A tím jsem byl připraven:-).

Asi dva týdny před závodem, jsem si půjčil kajak od Měči, jelikož jsme se shodli, že bude lepší slalomový kajak než Maziho rodeo (nebo co to má za stroj). Týden před závodem jsem chodil trénovat na Jilemnické koupaliště, to bylo teda jak pro magora, protože pod trenérským dohledem mého táty jsem každý den jel nejmíň 100x asi padesátimetrové koupaliště. No hrůza.

Ale v sobotu nadešel konečně den závodu. Vyrazili jsme v 5:30 ráno, celý náš team (s pracovním názvem Sperma Frost) + pan Mazáček jako řidič a technický doprovod. Na místě (Litovelské koupaliště) jsme byli asi v devět, nutno podotknout, že jsme tam byli mezi prvními. Hned při příjezdu jsme viděli takový dvě vojandy, který pak celý den Mazi pořád opěvoval, jak musí být dobrý v posteli a tak. Z parkoviště jsme se zašli odprezentovat a pak jsme jen tak zevlovali po shromaždišti a tak různě okukovali spoluzávodníky. Asi v 10:00 nás seznámili s pravidly a poté jsem začal být silně nervózní, protože jsem zjistil, že slalomový kajak asi nebude to pravé, protože všichni ostatní měli dlouhé a rychlé sjezdové kajaky. No ale pak jsem to nějak přestal řešit.

A nastal čas startu, silně nervózní Mazi se rozvíčoval za startovní čarou, já s Měčou jsme ho se smíchem pozorovali. Pak už přišel ostrý start a Mazi vyběhl na zhruba 15km dlouhou trať s pěti brody přes řeku. U 1. brodu si vedl velice dobře, protože běžel tak na 15. místě, ale to byl teprve začátek, později už nemohl, ale uběhl. Hned po startu se již začal na předávací území rychtovat náš cyklista Měča. V prostorách startu jsme objevili také stoleček s různými karbošneky, gely, nápoji a prostě všemi budiči organismu, a protože to bylo zadarmo, tak jsme to s Měčou žrali a to ve velkym. Pak nám z toho začalo být blbě, tak jsme přestali, ale to již zhruba na 50. místě dobíhal zničený Mazi, předal Měčovi štafetový kolík a ten vyjel na 25 km trať, také s několika brody. A to už jsem se musel začít připravovat já coby kajakář. Asi za 10 minut jsem tedy čekal v předávacím území řádně vybaven šprckou, vestou, neoprénem a hokejistickou helmou:-). A opět na druhém konci koupaliště vidím přijíždět cyklistu Měču, celého mokrého a od bahna, ten v zápětí předává kolík mě, teď už velice nervóznímu. Já vybíhám na kajakové parkoviště, ještě před tím ale musím přeplavat náhon. Skáču do náhonu, pan Mazáček se mě snaží vyfotit. Dobíhám si pro kajak a v zápětí se s ním vrhám velice nejistě do vody.

Při nástupu si do kajaku nabírám vodu, ale vyrážím a vypadá to trochu jako když jedu v ponorce. Také jsem si vzal jiné lehčí pádlo, které ovšem bylo na opačnou stranu, než jsem byl zvyklý, takže jsem ze začátku kličkoval od pravého břehu k levému. Zhruba v půlce 6km trasy (3km proti proud a zpět) do mě naráží nějaký umělec, který byl na tom zhruba tak jako já s tím rozdílem, že měl sjezdový kajak, a já se překlápím. Jelikož jsem neměl nandanou šprcku, tak jsem okamžitě nabral vodu a zůstal jsem tam. Nějak jsem se ale dostal ke břehu a vyléval vodu z lodě, ale jelikož jsem spěchal, nevytil jsem jí úplně, takže to bylo jako na startu. No ale dojíždím k otočce a vracím se zpátky, již totálně vyčerpán. V tuhle chvíli mi už bylo všechno úplně jedno, jel jsem jak ponorka total ve vodě. Nějak jsem to dopádl ke splavu, kde byl také kajakový start, tam mi fandí a fotí mě pan Mazáček. Já vylézám na břeh vylévám kajak a běžím s ním k brodu k předposlední překážce. Přebrodím a po levé straně vidím Maziho s Méčou a z posledních sil na ně zavolám: „Méčo, ten tvuj kajak je uplně na hovno!“ Ale to už přibíhám k mé konečně poslední překážce, sjezdu z rampy do koupaliště, k mému údivu jsem to sjel, aniž bych se „udělal“ a jsem totálně vyčerpán v cíli. Tam mě už vítají kamarádi a konstatují, že ten kajak byl opravdu na hovno. V zápětí se necháváme společně na památku vyfotit, já se převlíkám a už běžíme na zasloužené pivo. Dáváme jednu Litovel, čekáme na výsledky, majíce při tom hlad. Ale výsledků jsme se dočkali. Skončili jsme asi 111. ze 160 nebo 180, teď už vážně nevím. Dopjííme, stahujeme se k autu a vyrážíme zpět do Jičina.

Cestou jsme se najedli, konkrétně nejvíc asi já, protože jsem snědl svojí i Maziho svačinu, v půli cesty ještě asi půlmetrovou klobásu, u Mazáčků velkou porci sekaný, se kterou jsem měl už velkej problém jí dojít (ale zas abych neurazil, že jo). No a pak mě ještě čekala jedna večeře doma, ale na tu už jsem neměl sílu. No, když to shrnu, byl to velice zajímavý a poučný závod, proto ho všem vřele doporučuji a už se těším, až se zúčastníme opět příští rok. Ovšem s úplně jiným kajakem a třeba doufám, že i proti někomu jinému z LKP...

Bříza ml.

Yetti forever

Ahoj kamarádi a kamarádky, taky se vám někdy zdá, že se sobě začínají léta podobat jako vejce vejci? To se vám ale opravdu jen zdá. Život je úžasně pestrobarevný a samé překvapení, život je prostě nádherný. Chata Yetti je toho příkladem. Napohled stále stejná - upravená či neupravená (na to pozor), zalitá zlatou přízí slunečních paprsků nebo přikrytá bělavým závojem mlh topící se v závějích sněhu či schována za zelenou stěnou smrků. To se týká okolí a nálad počasí a vnitřek chaty stále čeká, aby poskytl útočiště zbloudilým trosečníkům, rodinám s dětmi hledajícím pohodu a klid, pařícím partám skýtá ochranu před očima rodičů, manželek, milenek, poskytuje ochranu utahaným pracantům při vyčerpávajících brigádách stejně jako dobrodruhům po namáhavém sportovním výkonu. Vše, jako by už tady bylo, ale pokaždé je to jiné, záleží jen na vás, jak se k tomu postavíte, s kým tam ten určitý čas trávíte.

Po předloňských terénních úpravách si čas a vzrůstající počet návštěvníků vyžádal úpravy i na interiéru. Během podzimních dnů proběhla výměna starých kachlových kamínek za vojenská litinová bubínková kamna včetně odjiskřovačů, takže se i Goráč a Sauna nechají vyhřát tak, aby se tam dala strávit noc bez újmy na zdraví. Zlikvidovalo se i spousta kamen nefunkčních, které byly poschovávány na těch nejskrytějších místech - kdo a kdy je tam dostal bylo pro nás opravdu záhadou.

Prosba č. 1: Nevozte na chatu Yetti věci, které by se mohly „jednou“ hodit - nefunkční kamna, dřevé hrnce, hrníčky bez oušek, pánve bez držadel atd...

V rámci této brigády proběhlo přesklení všech rozbitých oken, úklid a přerovnání dřevníku a vyčištění materiálové místnosti. Za to patří poděkování bratrům Snopkovým za poskytnutý čas a práci, dále Bačovi za poskytnutí automobilu, který nám půjčuje, i přes horší zkušenosti, dál na všechny větší pracovní akce. Moc děkuji Rudovi Klímovi za opravu stávajících kuchyňských kamen, kterou zachránil zimní provoz na chatě Yetti a asi celou chatu před vyhořením a upálením desítek nevinných lidí (což se málem podařilo, ale závada byla jindy a na jiném místě a to v nevhodně vybraných a umístěných osvětlovadlech).

Prosba č. 2: Yettice není hřbitov - totální zákaz vození hřbitovních svíček v plastových a kovových kalíšcích - 10 z 10 hasičů doporučuje - klasické dlouhé kostelní svíce, Yettice je chrám (na barvě svíce už mi nezáleží)

Přes velké problémy (a nešlo o nezajem členů LKP, ale o ohromnou kombinatoriku po telefonu s účastníky obou stran – jak dostat dříví na chalupu) se uskutečnila i klasická dřevěná brigáda. Při této brigádě se stihlo i pár dílčích úprav - natření venkovních okenic (tento rok se musí uskutečnit znovu nebo rovnou vyměnit), posekání trávy a prořezání náletů, generální úklid celé chalupy (nutno opakovat při menším počtu účastníků). Další velká úprava spočívala ve vyhloubení podlahy v bývalém špajzu, kde vznikl prostor, který zazářil jak osvětlením tak i duchovní atmosférou - bar s výstižným názvem Bar 666. Opravdu všem účastníkům dřevěných brigád patří velký dík nejen ode mne, ale, jak doufám, i od vás všech ostatních.

Jak se nachyloval čas a konec roku se nezadržitelně blížil, tak se stupňovaly i přípravy na poslední den roku - Silvestr 2005. Dva dny před očekávaným dnem na chatu Yetti vyrazila úderná skupina, které se podařilo podle projektu, který se tvořil za chodu a dostupnosti materiálu, postavit v centrální spodní místnosti funkční bar, který snad nalezne uplatnění i v budoucnosti. Pátek probíhal v po letech oprášené tradici Rumových (Tuzemákovských) štafet do pozdních hodin, kdy se málem podařilo nejmenované skupině podpálit Yettici, ale díky duchapřítomnosti a speciálnímu výcviku v krizových situacích všedního dne se vše podařilo zachránit a tak zatím na Yettici můžeme jezdit dál. A Silvestr 2005 byl takový jaký byl - přes den sportovní, večer společenský, zábavně soutěžní, kdy se trojice barmanů starala o všechny stejně bez rozdílu pohlaví a barvy pleti..

Chata Yetti je otevřená všem, kteří v sobě mají toleranci a porozumění pro druhé, chovají pokoru a úctu nejen k horám, ale i k lidem...Se všemi takovými se těším na brzkou shledanou nejen na Yettici, ale všude tam, kde je slunce a hvězdy blíž....

Bičík-Píca

A ještě jedno důležité upozornění na závěr: Vězte, že naší Yettici je letos 50 let (tedy tak dlouho ji máme ve vlastnictví) a hodilo by se tudíž toto výročí řádně oslavit. Přípravy už probíhají, avšak bez vaší pomoci se neobejdou. Obracím se na vás s prosbou o jakékoliv dobové materiály týkající se Yettice, ať už jsou to fotky či sepsané vzpomínky na zážitky, které vám poskytl. Snažte se, ať máme ucelenější obraz o tom, co nám za ta léta dala (myslím, že nikomu nic nevzala).

HOUMY (Vladimír Slouka 1960 - 2005)

Donesla se ke mně ošklivá pomluva, že to, co se stalo tam nahoře v Německu, nebyla náhoda. Že jsi to udělal zcela vědomě kvůli dluhům a celkové psychické nestabilitě. V první chvíli mě to strašlivě rozčílilo, ale pak jsem si uvědomil, že to mohl říct jen někdo, kdo tě vůbec neznal a nepochopil hodnoty, které pro tebe byly vždycky nejdůležitější. Tvým hnacím motorem totiž nebyly přibývající cifry na bankovním kontě, ale stisk ruky na vrcholu skály po vylezení těžké cesty. Posezení při západu slunce za zvuku řvoucích ptáků. Radost dětí na závodech. Pohoda s kamarády.

Vzpomínám si, jak jsi mi jednou do Hradce na intr zavolal, jestli bychom třeba nezkusili závody. Ani jeden z nás tehdy netušil, že tenhle rozhovor odstartuje několikaletou éru neporazitelných Jičínských lezců, ať to byli Aneta, Vít'a, Míra a spousta dalších. Díky zkušenostem nasbíraným na těchto akcích jsi taky pomohl zorganizovat, dnes už i za hranicemi rozjetý, Lanex cup, na jehož pravidlech, které upřednostňovaly začínající malá lezčata, je nejlíp vidět, jak upřímně a nezištně jsi vždycky všechno myslel. Věděl jsi totiž, že peníze jsou nejpomíjivější veličina na světě a že jediné životní bohatství je bohatství ducha. Sbíral jsi zážitky a zkušenosti a v těch špatných sis vždycky našel něco dobrého.

Já se zatím marně snažím najít cokoliv kladného na tom, že už tu s námi nejsi. Nacházím jenom stohy vzpomínek a zážitků. Když si představím Jičínskou stěnu, neodmyslitelně k ní patří obrázek vlasatého a vousatého tatíka v sandálích s kyblíkem chytů přicvaknutým na sedáku neohroženě hákujícího strop křížem krážem za zvuku Red Hotů nebo radia Beat. Hrozně mě potěšilo, když ses naučil jezdit na prkně. Když jsem viděl, jakou máš radost z toho, že ti to na něm jde. Byl jsi hned jak malej kluk. Tvůj úsměv mi dodával sílu a jistotu, že je všechno v pořádku. Že se nemám čeho bát a že všechny starosti můžu, aspoň na tu chvíli, hodit za hlavu. Vzpomínám na hodiny, které jsi strávil u počítače psaním článků do novin či Montany o právě proběhnuvších závodech kdesi na druhém konci republiky, kde jsme ještě před pár hodinami všichni společně křičeli a hecovali naše jičínský, dětenický nebo velenický prcky při jejich výkonech. Nebo tvoje dny strávený psaním o Německu a jeho krásných vysokých a pevných pískovcích, kde jsi trávil většinu svého volného času. Tvé poslední nejsilnější vášni. Byl jsi jimi úplně posedlý. Snažil jsi se za každou cenu získat o nich co nejvíc informací a zajímavostí, aby tvoje články stály za to. A můžu tě ujistit, že stály. Protože to nebyly jen slova poskládaná za sebou. Do těch slov jsi dával svoji duši a mezery mezi nimi jsi prokládal svým srdcem, ostatně jako všechno, co jsi kdy dělal.

Nedokážu si ještě úplně představit, že si s tebou budu povídat už jen ve snech a představách a vídat tě už jen na fotkách či nahrávkách, ale smutek pod léčivou mocí času pomine a jednou ho zaženeme úplně, protože budeme vědět, že ty si to tak přeješ.

Nebyl jsem nikdy na událostech, jako je tahle, takže ani netuším co všechno by v takovém proslovu mělo být. Za všechno bych ale tatíkovi chtěl poděkovat. Byl pro nás všechny kamarádem s velkým K. Jsem si jistý, že se s Vlád'ou rozloučí každý z vás svým vlastním způsobem. Jen bych mu chtěl ještě vzkázat: „Ať ti to tam nahoře pěkně leze, tati“.

(smuteční řeč z posledního rozloučení s Vlád'ou „Houmy“ Sloukou, napsal Pavel Slouka)

Výsledky horolezeckého běhu
Memoriál I. Špitálského a Vl. Charouska
25.ročník
Blata 26.11.2005

1.	Jaromír Tišer	1962	Rybníček	15:44	1.veterán
2.	Michal Mazáček	1988	LKP	16:20	
3.	Stanislav Synek	1978	LKP	16:48	
4.	Tomáš Vlach	1978	LKP	16:51	
5.	Zdeněk Kořátko	1977	LKP	17:25	
6.	Robert Štika	1973	LKP	17:30	
7.	Dušan Kubíček	1962	LKP	18:06	2.veterán
8.	Petr Koreček	1959	Jivany	18:35	3.veterán
9.	Petr Mráz	1975	LKP	19:00	
10.	Pavel Břeský	1965	LKP	19:14	
11.	Jiří Kaizler	1963	LKP	19:40	
12.	Madla Ticháčková	1979	LKP	19:42	1.žena
13.	Petr Skřivánek	1966	LKP	20:25	
14.	Roman Vacek	1964	LKP	20:31	
15.	Ruda Klíma	1952	LKP	20:37	
16.	Matěj Břeský	1988	LKP	20:52	
17.	Ondřej Snopek	1971	Blata	21:19	
18.	Vítek Lachman	1990	LKP	21:38	
19.	David Snopek	1979	Blata	21:43	
20.	Milda Skřivánek	1962	LKP	21:52	
21.	Jarda Nysl	1941	Stará Paka	22:05	
22.	Jarda Kejval	1973	Blata	22:31	
23.	Tomáš Dvořák	1964	LKP	23:00	
24.	Jana Komárková	1978	LKP	23:22	2.žena
25.	Tomáš Rejlek	1954	LKP	23:26	
26.	David Hanák	1980	LKP	24:15	
27.	Šimon Břeský	1993	LKP	27:18	

Děti

1.	Honza Vacek	Pařezská Lhota
2.	Honza Vondrášek	Pařezská Lhota
3.	Petr Vacek	Pařezská Lhota
4.	Martin Vondrášek	Pařezská Lhota
5.	Alena Vacková	Pařezská Lhota

Tomino

Pozn.: Fotky k některým článkům z této ročenky najdete na www.lkp.cz